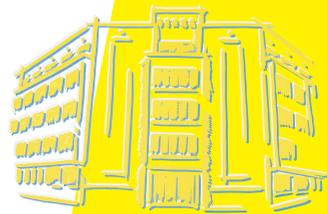
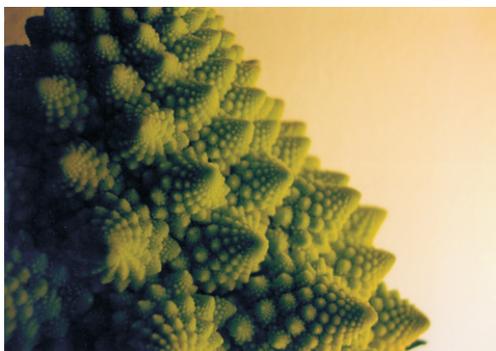

**PREMIS
SANT JORDI
2010**

INSTITUT
JAUME BALMES

PREMIS SANT JORDI 2010 IES JAUME BALMES

PPU
Barcelona, 2010

Generalitat de Catalunya
Departament d'Ensenyament
Institut Jaume Balmes
Pau Claris, 121 - 08009 Barcelona
Tel. 934870301 Fax 932160411
http: www.jaumbalmes.net
e-mail: a8013111@xtec.cat

Primera edició, abril 2010

Queden rigorosament prohibides, sense l'autorització escrita dels titulars del *Copyright*, sota les sancions establertes a les lleis, la reproducció parcial o total d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, compresos la reprografia i el tractament informàtic, i la distribució d'exemplars, mitjançant lloguer o préstecs públics.

© Institut Jaume Balmes

Producció: PPU, S.A.

Diputació, 213. 08011 Barcelona
Tel. 93 451 65 70 - Fax 93 452 10 05
www.publimrr.com - ppu@publimrr.com

ISBN: 978-84-477-1021-8
Dep. Legal: B-25319-2010

Coordinació: Albert Daví
Maquetació: Lluís Travé
Il·lustració de la coberta: Lluís Travé

Índex

Pròleg - reflexió	7
Relació de premis atorgats	8

Concurs literari de prosa catalana 1r Cicle d'ESO

Primer premi: <i>Mai no t'oblidis la carpeta!</i>	13
Segon premi: <i>Un matí molt especial</i>	16

Concurs literari de prosa castellana 1r Cicle d'ESO

Primer premi: <i>Aquel hombre</i>	21
Segon premi: <i>Angulos diferentes</i>	23
Segon premi: <i>Misterio en Londres</i>	27

Concurs literari de poesia catalana 1r Cicle d'ESO

Primer premi: <i>No sé si puc</i>	31
Segon premi: <i>La Costa Brava</i>	32
Segon premi: <i>Vallclara</i>	33

Concurs literari de poesia castellana 1r Cicle d'ESO

Primer premi: <i>Inspiración</i>	37
Segon premi: <i>El poema de vivir</i>	38

Concurs de fotografia matemàtica 1r Cicle d'ESO

Primer premi: <i>Romanescu fractal</i>	41
--	----

Concurs literari de prosa catalana 2n Cicle d'ESO

Primer premi: <i>Quan comencen els conflictes</i>	45
Primer premi: <i>La creació</i>	48
Segon premi: <i>Els ulls verds</i>	51

Concurs literari de prosa castellana 2n Cicle d'ESO

Primer premi: <i>Dualidad</i>	57
Segon premi: <i>El amanecer</i>	60
Segon premi: <i>La mariposa dorada</i>	63
Accèssit: <i>Noches con Lusie</i>	66

Concurs literari de poesia catalana 2n Cicle d'ESO

Desert	71
--------------	----

Concurs literari de poesia castellana 2n Cicle d'ESO

Primer premi: <i>Solo un amigo</i>	75
Segon premi: <i>La muerte</i>	76

Concurs de fotografia matemàtica 2n Cicle d'ESO	
Primer premi: <i>Paral·leles viatgeres</i>	77
Concurs literari de prosa catalana Batxillerat	
Primer premi: <i>Foc (Vida i mort)</i>	83
Segon premi: <i>En un cas 12L, efectua una sortida tipus X</i>	86
1r Accèssit: <i>Güinmax</i>	91
2n Accèssit: <i>Per amor a l'art</i>	93
3r Accèssit: <i>Com una cabra</i>	95
Concurs literari de prosa castellana Batxillerat	
Primer premi: <i>Diario de Moebius</i>	99
Primer premi: <i>N.O.</i>	103
Segon premi: <i>La gran tortilla del amor</i>	105
Accèssit: <i>Un camino hacia lo eterno</i>	106
Concurs literari de poesia catalana Batxillerat	
Primer premi: <i>Verbs copulatius</i>	111
Primer premi: <i>Sols cantar-te</i>	112
Concurs literari de poesia castellana Batxillerat	
Primer premi: <i>Reseña de una mirada</i>	117
Segon premi: <i>Uпыr</i>	118
Accèssit: <i>Oda al romàntico</i>	119
Premis Reflexió filosòfica Batxillerat	
Primer premi: <i>La música atonal: bellesa natural o lletgisme?</i>	123
Segon premi: <i>L'existència de l'ànima</i>	125
Concurs de Disseny Gràfic	
Primer premi: <i>Disseny Agenda Escolar 2010-2011</i>	131
I Concurs Interdisciplinari Llengües i Visual i Plàstica	
Primer premi: <i>Modalitat Llengua Catalana</i>	135
Primer premi: <i>Modalitat Llengua Castellana</i>	137

Pròleg-reflexió

Ens complau fer-vos a mans el recull dels treballs guardonats amb motiu de la celebració de la festa de Sant Jordi de 2010.

En primer lloc, cal remarcar la gran participació i la qualitat dels treballs presentats. Tant és així, que ha estat realment difícil determinar els premiats atès l'altíssim nivell mostrat pel nostre alumnat.

D'altra banda, s'han iniciat nous concursos impulsats per diferents departaments de l'institut, a més dels tradicionals Jocs Florals, eix vertebrador de la diada de Sant Jordi.

Desitgem que gaudiu de la lectura dels textos premiats i donem les gràcies a tot l'alumnat i professorat que han col·laborat i han fet possible aquesta festa.

Mireia Martínez i Tomé
Directora Institut Jaume Balmes

Barcelona, 23 d'abril de 2010

Relació de premis atorgats

Concurs literari de prosa catalana 1r Cicle d'ESO

Primer premi: *Mai no t'oblidis la carpeta!*
de Marçal Ferri (1r ESOA)

Segon premi: *Un matí molt especial*
de Sara Giró (2n ESO A)

Concurs literari de prosa castellana 1r Cicle d'ESO

Primer premi: *Aquel hombre*
de Raquel Nebra (2n ESO B)

Segon premi: *Angulos diferentes*
de Clara Agustí (2n ESO A)

Segon premi: *Misterio en Londres*
de Carla Izcarra (1r ESO C)

Concurs literari de poesia catalana 1r Cicle d'ESO

Primer premi: *No sé si puc*
de Nur Alkuwaifi (2n ESOB)

Segon premi: *La Costa Brava*
d'Elisenda Passola (1r ESO A)

Segon premi: *Vallclara*
de Teo Gil Moreno de Mora (1r ESO B)

Concurs literari de poesia castellana 1r Cicle d'ESO

Primer premi: *Inspiración*
de Carolina Fuentes (2n ESO B)

Segon premi: *El poema de vivir*
de Josep Maria Cabré (1r ESO A)

Concurs de fotografia matemàtica 1r Cicle d'ESO

Primer premi: *Romanescu fractal*
de Sara Giró (2n ESO A)

Concurs literari de prosa catalana 2n Cicle d'ESO

Primer premi: *Quan comencen els conflictes*
de Raimon Piqué (4t ESO A)

Primer premi: *La creació*
de Guillem Beseran (4t ESO B)

Segon premi: *Els ulls verds*
de Guillem Martí (4t ESOA)

Concurs literari de prosa castellana 2n Cicle d'ESO

Primer premi: *Dualidad*
d'Helena Agustí (4t ESO C)

Segon premi: *El amanecer*
de Guillem Martí (4t ESO A)

Segon premi: *La mariposa dorada*
de Maria Musuy (4t ESO C)

Accèssit: *Noches con Lusie*
Selene Baca (4t ESO C)

Concurs literari de poesia catalana 2n Cicle d'ESO

Desert

Concurs literari de poesia castellana 2n Cicle d'ESO

Primer premi: *Solo un amigo*
de Pol Panisello (3r ESO C)

Segon premi: *La muerte*
de Bernat Vázquez (3t ESO C)

Concurs de fotografia matemàtica 2n Cicle d'ESO

Primer premi: *Paral·les viatgeres*
d'Helena Agustí (4t ESO C)

Comcurs literari de prosa catalana Batxillerat

Primer premi: *Foc (Vida i mort)*
de Pau Ferrer (1r Batxillerat C)

Segon premi: *En un cas 12L, efectua una sortida tipus X*
de Neus Rosell (1r Batxillerat A)

Accèssit 1r: *Günmax*
de Jan Valls (2n Batxillerat A)

Accèssit 2n: *Per amor a l'art*
de Federico Montagut (1r Batxillerat B)

Accèssit 3r: *Com una cabra*
de Bet Nel·lo (1r Batxillerat D)

Concurs literari de prosa castellana Batxillerat

Primer premi: *N.O.*
d'Oriol Argelaguet (2n Batxillerat A)

Primer premi: *Diario de Moebius*

de Leila Akech (1r Batxillerat B)
Segon premi: *La gran tortilla del amor*
de Clea Ventura (1r Batxillerat A)
Accèssit: *Un camino hacia lo eterno*
d'Ismael Matamoros (1r Batxillerat B)

Concurs literari de poesia catalana Batxillerat

Primer premi: *Verbs copulatius (copula et mortis)*
de Jan Valls (2n Batxillerat A)
Primer premi: *Sols cantar-te*
de Neus Rosell (1r Batxillerat A)

Concurs literari de poesia castellana Batxillerat

Primer premi: *Reseña de una mirada*
d'Arnau Picón (1r Batxillerat C)
Segon premi: *Upyr*
de Lucía Carmona (2n Batxillerat B)
Accèsit: *Oda al romántico*
de Federico Montagut (1r Batxillerat B)

Premis Reflexió filosòfica Batxillerat

Primer premi: *La música atonal: bellesa natural o lletgisme?*
Sara Espinosa (2n Batxillerat A)
Segon premi: *L'existència de l'ànima*
Lluís Solsona (1r Batxillerat B)

Concurs de Disseny Gràfic

Primer premi: *Disseny agenda escolar 2010-2011*
Milena Milosevic (1r ESO A)

I Concurs interdisciplinar Llengües i Visual i Plàstica

Primer premi modalitat Llengua Catalana
Elisenda Passola (1r ESO A)
Primer premi modalitat Llengua Castellana
Milena Milosevic (1r ESO A)

Concurs literari de prosa catalana 1r Cicle d'ESO

Mai no t'oblidis la carpeta!

Primer premi de Prosa catalana - 1r Cicle d'ESO

MARÇAL FERRI

1r ESO A

"Corn us anava dient, els egipcis van construir grans estructures de pedra anomenades piràmides. mastabes, esglaonades... John! Què acabo de dir?", em va cridar el professor de socials. Ara sí que l'he feta bona- vaig pensar. "Doncs, que... bé, vaja, doncs, que... els egipcis...", no vaig saber què respondre. "Ja veig que no estaves escoltant, oi senyoret Balber?. Em sembla que ja saps el que et toca, no?", va dir amb el seu riure maliciós. "Si senyor Foix", vaig dir. RRRR!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!- per fi el timbre, vaig pensar. "Què, John, tres-centes còpies per demà, no?" Els meus amics es van petar el cul. "No fa riure, idiotes". Llavors el professor de socials em va posar la mà a l'espatlla i em va dir "Avui passaràs una bona tarda, eh?".

Maleït Foix, no l'aguanto, aquest professor, però pobre de mi, no em podia imaginar el que em passaria de debò, però jo continuava pensant en les còpies sense adonar-me del que passava al meu voltant. Vaig anar a la taquilla, mentre els meus amics m'esperaven a baix al replà de l'institut, "què, anem?", vaig dir emprenyat. Mentre anava al metro per tornar a casa vaig tenir un pressentiment, el cor em deia que em descuidava d'alguna cosa, però el cap em deia que ho tenia tot, i jo vaig ter cas al cap. Vaig entrar a casa, no hi havia ningú: els meus pares estaven treballant i el meu germà era de viatge de final de curs. Uf!, havia de fer les còpies de socials i a més estudiar per l'examen de mates tots els apunts de la carpeta, que era el més important. Però ja ho faria tot més tard, em vaig posar a berenar mirant la tele, quan vaig acabar em vaig dutxar, després em vaig connectar al messenger. Quan vaig pensar en les còpies i l'examen, ja eren dos quarts de vuit de la tarda, vaig obrir ta motxilla i sorpresa: no hi havia la carpeta! oh!, noooooo! vaig cridar:-me l'he deixada a l'institut, j justament avui que no hi ha ningú a casa. A corre-cuita vaig agafar la targeta de metro í les claus, i vaig sortir com un boig a buscar la carpeta a l'institut. Mentre baixava les escales de l'edifici vaig relliscar i vaig caure, sort que vaig posar les mans, "vaja he caigut bé" vaig pensar. De cop i volta em sentia estrany, més lliure, més lleuger... Per què devia ser? Vaig pujar al metro que eren les set i quaranta minuts, avui tanquen l'institut a les vuit, m'he d'espavilar!

Vaig sortir del metro esverat i molt nerviós, corrent com un boig, anava apartant la gent a cops de colze, sense escoltar el que em deien. Vaig

arribar a l'institut i encara estava obert!, tot i que ja eren les vuit estava obert! Vaig entrar fent un bot per la porta, posant la mirada cap a la vitrina del conserge, però no hi havia ningú. Els llums ja estaven apagats. Sense buscar el conserge vaig començar a pujar les escales fins al quart pis, havia d'arribar a l'aula de música i agafar la carpeta el més aviat possible. L'aula estava tancada però vaig veure la carpeta ben posada sobre el banc que hi ha davant de l'aula, la vaig agafar d'una revolada i vaig sentir un lleuger pessigolleig a !a mà "Ouè devia ser?" Sense pensar-hi més vaig arrencar a córrer, en arribar a les escales vaig sentir una rialla f1uixa , se'm va posar la pell de gallina, estava corrent molt ràpid i la meva ment només imaginava coses estranyes, m'estava perseguint algú? Aquest pensament no parava de passar-me pel cervell, el cor m'anava a cent per hora, vaig tornar a sentir aquell riure tan espantós, cada cop més i més fort, i el meu cap pensava: "i si fos una cara pàl·lida amb ulls grocs, envoltada d'una túnica?", cada cop que m'imaginava això se'm glaçava la sang. Baixava tan ràpid les escales que tot ho veia fosc, com si es moguéss, només veia les escales brillant, només veia escales, escales... Vaig veure els últims esglaons, llavors un soroll de claus va sonar. Saltant els darrers vaig caure davant el portal, els ulls se'm van girar sols cap a la porta i el cos va reaccionar tot sol, com si tingués por que algú l'agafés. En el mateix moment que vaig moure'm, la porta es va tancar. Em vaig quedar quiet, mirant la porta. Tot estava quiet. Sentia la meva respiració. Vaig notar com baixava una gota de suor pel meu front, llavors vaig reaccionar, vaig anar cap a la porta i li vaig donar una puntada de peu que la va fer tremolar tota, em vaig fer mal, però estava tan espantat que no notava el dolor. Una llàgrima em baixava per la galta, vaig començar a plorar silenciosament, cada cop em queien més llàgrimes i se sentia el xip-xap de l'aigua. Estava perdut, vaig començar a cridar, recordant amb ràbia la carpeta. La vaig tirar a terra, i va sonar un cop sec, ressonant per tot l'institut, llavors vaig tornar a sentir aquella rialla. Sentia terror, tapant-me les orelles cridant com un boig, no volia sentir, aquella boca blanca i arrugada, que veia davant meu. Vaig tancar els ulls, em feia sang a les orelles de tant apretar-les, em feia mal el cap, vaig caure a terra tremolant.

Unes mans em van agafar el cap i em van fer mirar cap aquella cara, em vaig quedar mut. Tot donava voltes al voltant, la cara es va allargar i em va començar a parlar cada cop més fort. No entenia el que deia, la seva cara tenia una expressió de terror. Li queia sang pels ulls i s'estava deformant, li sortien arrugues de tot arreu, continuava cridant. A mi em va començar a passar tota la vida pel cap, em sentia dèbil. M'havia quedat sense veu . Em vaig desmaiar...

PIP, PIP, PIP.. Vaig obrir els ulls, era en un hospital, al meu costat hi havia

el meu pare i la meva mare:

-John et trobes bé? -La meva mare tenia els ulls mullats, com si hagués plorat.

-On és la carpeta? Què ha passat? -Vaig preguntar amb una petita i dolça veu, no ho vaig vocalitzar prou bé, perquè la segona pregunta, els meu pares no la van entendre. Tenia la boca seca.

-Vas caure per les escales, les escales de l'edifici, i un veí ens va avisar, estaves inconscient i regalimaves sang, llavors et vam portar a l'hospital, t'havies obert el cap, fill meu! I has estat tota la nit cridant -va explicar-me el pare.

Amb aquest comentari vaig entendre tot allò: les rialles. la dona blanca... Havia estat un somni.

-I la carpeta? -vaig tornar a preguntar.

-Te l'ha portada el senyor Foix- va dir el meu pare, fent un petit somriure. Vaja, malgrat tot sembla que el senyor Foix és un bon tipus. Després de pensar allò em vaig adormir amb un somriure als llavis.

Un matí molt especial

Segon premi de Prosa catalana - 1r Cicle d'ESO

SARA GIRÓ

2n ESO A

La meua vida va canviar quan em vaig despertar: tot el que veia al meu voltant era nítid i clar, sentia el soroll de les cortines vermelles quan, pel vent, onejaven. També sentia la meua mare taral-larejant una cançó mentre feia l'esmorzar; la meua germana mentre era al lavabo pentinant-se... La meua habitació era diferent, Tot era al seu lloc, cada cosa continuava sent del mateix color però tot ho veia amb exactitud. Experimentava una sensació estranya. Sentia tants sorolls que m'impedié pensar amb claredat. Desorientat, em vaig asseure al llit i vaig recolzar el cap a la blanca paret, mirant cap a la finestra. S'hi veien tot de camps, cadascun amb el seu color particular i, al fons, una petita i vella casa de pagès, que fins ara no havia estat visible per als meus ulls. Com podia ser? En sentir que la meua germana sortia del lavabo em vaig aixecar per dirigir-me cap a la porta. Els sorolls dels meus passos em ressonaven dins del meu cap mentre els meus ulls observaven amb deteniment cada lloc de l'habitació.

En arribar-hi vaig posar la mà al pom i el vaig fer girar. Amb cura vaig anar obrint la porta. Em dirigia cap al lavabo i de cop es va sentir un terrabastall de paelles a la cuina. Per instint vaig posar-me les mans a les orelles i vaig caure sorollosament a terra pel dolor que em provocava aquell intens so. Durant aquells segons el meu cap em cremava, les cames em tremolaven i les mans em rodejaven amb força el cap per intentar atenuar aquell soroll.

Quan vaig poder obrir els ulls i aixecar-me de terra, vaig veure que la meua germana Emily m'observava des de la porta de la seva habitació: - Sabia que estaves una mica boig, però ara acabo de comprovar que estàs completament tocat de l'ala.

La vaig mirar amb cara d'odi i me'n vaig anar cap al lavabo. Hi vaig entrar i vaig tancar la porta amb força sense pensar quin dolor em provocaria.

Em vaig girar cap al brillant mirall per mirar si el meu aspecte havia canviat.

Vaig observar els meus ulls melosos que fins ara m'havien passat desapercebuts. Eren de color mel i tenien una intensa brillantor. Els meus llavis carnosos eren d'un potent vermell i els cabells continuaven sent llisos i negres com el carbó. L'únic que havia canviat eren les arrugues i les pe-

tites imperfeccions que havien aparegut a la cara. No havia canviat res del meu aspecte: continuava amb les mateixes mans, els mateixos peus, la mateixa cara... Però què m'havia passat? Només la meua vista i la meua oïda havien canviat.

Vaig obrir l'aixeta, i de seguida en va sortir un raig d'aigua fresca que em vaig passar per tota la cara per asserenar-me. Em vaig eixugar amb la tovallola mentre em tornava a observar al mirall.

Després d'uns minuts de reflexió vaig dirigir-me cap a la meua habitació tranquil·lament. Em vaig vestir i, amb compte, vaig anar baixant les escales però el meu cos es va aturar de cop quan, les meues orelles van sentir el soroll del plats i els coberts que la meua germana i la meua mare estaven col·locant a taula.

Vaig esperar que acabessin de parlar a taula per dirigir-me sense por cap a la taula de la cuina.

Em vaig asseure sense dir res, vaig allargar la mà fins a la capsa de cereals i me n'hi vaig tirar al bol. Aquell soroll em provocava un estrany pessigolleig. Mentre em cruspia el vol de cereals vaig anar observant el nou aspecte de la cuina:

Davant meu hi havia un marbre llarg on hi havia els fogons i l'aigüera. A baix hi havia una sèrie de calaixos que amagaven la neta i ordenada coberteria. A la paret hi havia un quadre amb un paisatge típic venecià: a l'esquerra la majestuosa i imponent basílica de Santa Maria della Salute situada al final del gran canal. Sobre l'aigua nombroses gòndoles i, a costat i costat les típiques cases de colors arran d'aigua.

Més enllà hi havia un rellotge que marcava les vuit del matí. Les negres agulles anaven movent-se provocant un repetitiu so sec que m'estava començant a molestar.

Així vaig seguir inspeccionant la cuina fins que em vaig trobar amb les mirades estranyades de la meua germana i la meua mare.

- Què? – vaig dir seriós -

- Res, res – va dir la Sheila mentre s'aixecava sorollosament de taula per portar el bol a l'aigüera -.

Sense fer-li cas vaig imitar-la i vaig pujar a l'habitació per agafar la motxilla i sortir de casa. Començava el primer dia d'una nova vida.

Concurs literari de prosa castellana 1r Cicle d'ESO

Aquel hombre

Primer premi de Prosa castellana - 1r Cicle d'ESO

RAQUEL NEBRA

2n ESO B

Decía que había conocido a los beatles.

Siempre estaba sentado en la misma silla en aquel bar. No recuerdo de haberlo visto en ningún otro sitio. A su lado, un vaso de vino que parecía no acabarse nunca. En su cabeza, cuatro pelos. Su ropa, ni limpia ni sucia, ni arreglada ni desarreglada, pero siempre era la misma. Nadie sabía nada de él, ni la edad, ni a qué se dedicaba o se había dedicado, ni de dónde venía ni dónde vivía. Jamás discutía con nadie y siempre tenía una historia para quien quería escucharla. Los chicos del barrio nos acercábamos por el bar y le pedíamos que nos contara historias. Nos hablaba de gente que él decía que había conocido y que nosotros conocíamos de haberlos visto en algún documental de televisión, en alguna revista vieja que teníamos por casa o en la portada de algunos discos viejos que tenían nuestros padres. Nos explicaba anécdotas, nos describía lugares e imitaba voces de personajes con quienes había hablado, en algunas ocasiones en un idioma que nadie entendía. Si alguien le decía que todo se lo estaba inventando, no le hacía ningún caso, y seguía con la historia hasta que ya nadie le escuchaba.

Alguna vez nuestra curiosidad nos llevaba a hacerle preguntas personales, y él siempre respondía sin aclararnos nada: “vengo de muy lejos”, “tengo la edad suficiente”, “vivo en cualquier parte”, “no necesito nada”, “he conocido tanta gente...” En más de una ocasión quisimos seguirle para ver dónde vivía, pero cuando éramos pequeños siempre teníamos que volver a casa antes de que él se fuera del bar y cuando fuimos creciendo ya no nos importaba donde pudiera vivir.

Y un día no apareció.

A pesar de que era extraño, nadie le dio importancia. Tampoco apareció al día siguiente, ni al otro, ni al otro.

Y así nos fuimos acostumbrando a ver su silla vacía, así como nos habíamos acostumbrado antes a su presencia.

Y nadie volvió a saber nada de él.

Al principio, echábamos de menos a sus historias, pero a medida que fuimos creciendo nos fuimos olvidando, puesto que teníamos otras cosas en qué pensar.

Ahora soy mayor. He leído y he viajado mucho, y a veces aún pienso en aquel hombre y en sus historias que, curiosamente, fueron ciertas.

Angulos diferentes

Segon premi ex-aequo de Prosa castellana - 1r Cicle d'ESO

CLARA AGUSTÍ

2n ESO B

Marta pensaba que Sonia era una chica estupenda, había llegado hacía pocos días y se alojaba en un pequeño albergue con encanto que tenía, a la vez, un bar- restaurante llamado "Casa Chimo". Como Sonia casi no tenía dinero, empezó a trabajar en un bar de camarera, allí es donde conoció a Marta, la panadera. Todo comenzó un día en que Sonia vio a Marta llorando y le preguntó qué le pasaba, estuvieron conversando y quedaron para tomar algo por la noche. El fin de semana siguiente, Marta enseñó a Sonia el pantano, a unos 5 km del pueblo, el ayuntamiento, la iglesia... También la llevó a Mora de Rubielos, a Rubielos de Mora y a Teruel, la ciudad más importante que hay cerca.

DIARIO DE SONIA

Jueves, 26 de noviembre

Cuando llegué a este pueblo no tenía mucho dinero. Acababa de hacer la carrera de Psicología y no me quedaba ni un ahorro. Me tuve que alojar en un albergue destartado y sin encanto alguno. Pasadas 2 semanas, en otro bar vi un cartel donde ponía que necesitaban camarera, entré, pregunté sobre el empleo y me cogieron.

A los pocos días de trabajar en el bar ya conocía a todo el pueblo, tampoco es un mérito porque en esa época del año, invierno, solo hay poco más de cien habitantes, la mayoría de ellos gente mayor.

Había una mujer, creo recordar que su nombre es Marta, que se tomaba el café cada mañana. Hoy, como otro día cualquiera, le he preguntado si quería el café con leche que me pide siempre, pero esta vez se ha puesto a llorar. Me he girado, y mi jefe me estaba observando, entonces, sin aparentar interés alguno, le he preguntado qué le pasaba y me ha dicho que la acababa de dejar el novio. Me he visto obligada, para no ser maleducada, a preguntarle por qué, ahí es cuando me ha comenzado a echar un sermón. A los 15 minutos le he dicho que no podía escucharla más porque estaba en horario de trabajo, entonces me ha propuesto quedar; le habría contestado que no, porque me parecía muy tontita, pero me ha dado pena y le he dicho que sí.

Ha sido una noche infernal, no me ha dejado decir nada, todo el rato hablaba ella y, además, no paraba de repetir que su ex novio era superguapo, inteligente, genial, divertido, apasionado, valiente... Y ca-

brón, he susurrado soltando una carcajada. Al menos, al final de todo, me ha dicho que el fin de semana me quería enseñar el pueblo.

Marta estaba tan emocionada con su nueva amiga que le empezó a explicar a todo el mundo que Sonia era una persona increíble, que te escuchaba, te comprendía y te ayudaba en todo lo que pudiese. Así, cuando la gente tenía un problema, acudía al bar, se tomaba lo que hiciera falta, y consultaba con Sonia sus problemas.

Lunes, 7 de diciembre.

No he podido escribir en 10 días; a Marta se le ocurrió pasar la voz de que tenía la carrera de psicóloga y que le había servido de mucha ayuda (claro, como me dejó hablar todo el rato...), que escuchaba con atención (ieso, sobre todo!) y que la comprendía (como a mí siempre me dejan los novios para irse a la ciudad a conocer “chicas de verdad”...). Ha venido todo el mundo a verme al bar y a explicarme sus problemas, mi conclusión es que la gente del pueblo está totalmente fatal. Uno, ya ni me acuerdo del nombre, me dijo que su cabra ya no le hablaba desde hacía un mes, y preguntaba qué podía hacer él; ni siquiera me impresionó que su mascota se enfadara con él, sólo me preocupó e impactó que hubiera hablado con la cabra.

Me compré una casa en la parte del pueblo a la que todos llaman “Caburrío”. Dejé el trabajo en el bar y establecí allí una Consulta de Psicología.

Sonia compró una casa pequeñita pero muy confortable en el Caburrío, allí estableció su propia consulta a la que acudía gente de todos los pueblos de los alrededores a explicarle sus problemas. “La psicóloga”, que es como la llamaban todos, se tomó unas vacaciones por Navidad.

Domingo, 20 de diciembre

Me he tomado unas vacaciones desde el viernes, 11 de diciembre, hasta el lunes, 11 de enero del nuevo año. Me han servido para arreglar la casa, comprar muebles, decorarla...

Pasé Navidad y Nochevieja con Marta y su familia, después de todo, Marta me parece buena gente, sí, un poco tontita pero dulce y amable.

Sonia estuvo Navidad y Nochevieja en casa de su amiga. Marta comprobó en la proximidad que Sonia tenía muchas rarezas, planteamientos de vida horribles, ¡Estaba a favor del aborto, y practicaba nudismo...! Eran cosas que Marta no podía entender, pero que en una ciudad no parecían tan raras. Cada vez le caía peor.

Martes, 12 de enero

Cada vez me cae mejor Marta, es una chica pueblerina con unas costumbres muy tradicionales y bastante diferentes a las mías, pero creo que, aunque tengamos discrepancias, nos entendemos muy bien.

Hoy he tenido uno caso en el que el paciente creía que era una especie de cura (se equivoca porque ni siquiera creo en Dios...). Decía que había pecado: su mejor amigo le explicó un secreto inconfesable, él no pudo aguantar y se lo contó a su gallina favorita (no sé por qué, pero todos los casos más disparatados siempre están relacionados con animales...). Me preguntaba qué podía hacer él, si le decía al amigo que le había contado el secreto a su gallina... (mejor no, pensaba, porque creería que está loco, cosa no del todo errónea). Le he aconsejado que le diga a la gallina que no le cuente a nadie el secreto de su amigo.

La gente del pueblo, sí, es rara, pero muy simpática y amable. Todo el mundo se ayuda entre sí, aunque no todo es bueno, también hay muchos cotilleos y rumores, que intento solucionar. Al último paciente no pude ayudarlo, pero creo que no me juzgarán mal por ello, porque era un caso muy complicado.

A la gente ya no le caía tan bien Sonia, por las mismas razones que a Marta y porque creía que no era tan buen psicóloga, después de no haber conseguido resolver un caso muy difícil. Las personas del pueblo dejaron de ir a la Consulta, ella no entendía nada, hasta que, en una feria, la gente le explicó a Sonia que no les caía bien. Se vio obligada a vender la casa que tenía en el pueblo y regresar a la ciudad, donde con el dinero obtenido por la venta se compraría un pisito en Barcelona.

Sábado, 10 de abril

Hace 3 meses que no me ponía a escribir, todo sucedió muy rápido y sobre todo inesperado. Cuando aún estaba en Valbona, la gente dejó de ir a mi consulta, pregunté por qué, pero nadie me respondió. Por fin, en una feria, me dijeron que no les caía bien. Yo pensaba que, aun teniendo diferencias, la gente se podía llegar a entender, pero he descubierto que a veces no es así. Me vi obligada a abandonar ese lugar, porque, ¿qué iba a hacer yo en ese pueblo? Vendí la casa y, con el dinero, me pude comprar un pisito en Barcelona, donde estoy escribiendo estas líneas. ¡Ah! Se me olvidaba, me he tenido que comprar un diario nuevo porque el que usaba antes me lo dejé allí. Ayer hice mi currículum: carrera de Psicología, camarera, psicóloga en mi propia consulta en Valbona, Teruel. Durante todo el día he ido a cinco entrevistas diferentes hasta que en la sexta me han cogido, ahora trabajo de ayudante en una consulta.

Marta entró en la casa y vio que Sonia se había olvidado el diario. Al principio no lo quiso leer, pero pronto le entró curiosidad por saber lo que pensaba Sonia de todo y lo leyó. Vio que, poco a poco, a Sonia le gustaba cada vez más el pueblo hasta que terminó por sentirse a gusto, que es cuando la marginaron por su diferente punto de vista

sobre las cosas. Marta, en ese momento, se sintió mal, pero no podía hacer nada; no tenía el teléfono de Sonia, ni sabía dónde se había ido a vivir ni nada para pedirle disculpas por lo sucedido.

Cuando menos te lo esperas, la vida puede dar un giro de 180°. ¿No es cierto?

Misterio en Londres

Segon premi ex-aequo de Prosa castellana - 1r Cicle d'ESO

CARLA IZCARA

1r ESO C

Me llamo Paula, tengo 14 años y estoy haciendo una estancia con unos amigos en Londres, ellos se llaman Carlos, Juan, Alba y Laura.

Era una mañana fría de otoño. Las calles de Londres estaban mojadas, el cielo color plomo y ni un alma se asomaba por las ventanas. Estábamos los cinco sentados en el hotel sin saber qué hacer. Era un día muy extraño ya que nada estaba abierto, eso es lo que más nos sorprendió, decidimos ir a dar una vuelta, ese fue nuestro gran error.

Salimos del hotel hacia las 9:40 de la mañana, empezamos a andar y andar sin parar, hasta que nos dimos cuenta de que estábamos en un sitio completamente distinto. No conocíamos la zona, todos teníamos mucho miedo. De repente me giré y me di cuenta de que Carlos había desaparecido. Al principio pensábamos que era una broma pesada, pero seguía sin aparecer, entonces las cosas se pusieron más tensas. Buscamos y buscamos pero no surgió efecto. Todos con el ánimo por los suelos nos acercamos a una posada, y con nuestro poco conocimiento de inglés y con gestos conseguimos que nos dieran una noche de asilo, a cambio de hacerles las tareas, ya que, éramos muy jóvenes y no teníamos apenas dinero. En esta posada pensamos que como era que Carlos había desaparecido y como es que la ciudad de Londres estaba tan apagada. Juan no encontraba normal lo que estaba pasando, necesitaba una explicación. Conectamos el ordenador de la posada y buscamos su nombre: Carlos López Martín, pero Carlos no resultó ser Carlos López Martín porque ese niño había muerto cuando tenía 4 años. Nosotros, alarmados, fuimos a la habitación, a recapacitar sobre lo que había pasado, pero de repente Juan gritó. El nombre de Carlos aparecía en el cuadro más grande de la posada, en ese mismo momento quisimos escapar, pero la señora de la puerta, una mujer mayor, que tenía un gran parecido con el niño del cuadro, no nos dejó salir. Ahí lo entendí todo, esa mujer era la mamá del niño del cuadro, pero ¿qué tenemos que ver Carlos o como se llame y nosotros con ese tema?

La mujer nos condujo a una sala negra, oscura y fría y yo le pregunté qué hacíamos ahí y le pedí que nos trajera a nuestro amigo. Ella dijo que nuestro amigo Pepe, que era como se llamaba de verdad, se había reunido con su padre. A los chicos eso les alivió pero a mí me alarmó

mucho más. Entonces la señora se sentó lentamente en una silla de cuero amarilla, era lo único que podíamos ver ya que no había luz ninguna y nos dijo:

- Mirad chicos, vosotros estáis aquí por culpa de vuestro queridísimo amigo Pepe. Su padre y yo éramos amigos de infancia. Yo me casé y él se casó y los dos tuvimos dos preciosos niños. Él y yo, seguíamos en contacto, por eso, un día le pedí que por favor, que viniese a cuidar de mí pequeñín que yo me tenía que ir. Él encantado acudió a ayudarme pero Carlitos tenía ganas de ver mundo y salió al balcón, mientras que Antonio el padre de Pepe leía el periódico y entonces mi pequeñín sufrió un accidente fatal. A él le afectó, pero desde ese día no me volvió a hablar y me difamaba diciendo que yo era una mala madre, por haber dejado solo a mi hijo, con un extraño, ¡Todo era mentira! Esperé años y años pero la tristeza embargaba mi corazón. Así que le quise enseñar a Antonio qué es perder un hijo y eso es lo que he hecho, el problema es que apareció el padre en el momento crucial y bueno, tuve que tomar medidas. Pero yo no contaba con vuestra presencia chiquitos. Así que...

- ¡Policía, alto!- se escucho. Nosotros, atemorizados, nos arrodillamos y nos protegimos los unos a los otros. Nadie salió herido. Y gracias a la madre de Pepe la policía pudo descubrir la verdad y nos encontraron a tiempo. Ahora yo puedo contar esta historia, tuve más suerte que Pepe, pero los recuerdos vuelven cada noche fría de otoño y aún queda un cabo suelto, como es que a Pepe le llamaban Carlos en vez de por su verdadero nombre, que a lo mejor Antonio no nos ha contado toda la verdad...

Concurs literari de poesia catalana 1r Cicle d'ESO

No sé si puc

Primer premi de Poesia catalana - 1r Cicle d'ESO

NUR ALKUWAIFI

2n ESO B

No sé si puc
No sé si podré
No sé per què

No sé el perquè de no poder
No sé el perquè de no podré
Només sé el perquè de voler

No sé si vull
No sé si voldré
Si sé el perquè

Si sé què vull
Si sé què voldré
Si sé el perquè

Si sé el que vull i sé el perquè,
Per què no poder?
Per què no podré?

Si sé el perquè,
Per què no sé el perquè de no poder?
Per què no sé el perquè de no podré?

Ja us ho dic jo:
Perquè no sé què vull

La Costa Brava

Segon premi ex-aequo de Poesia catalana - 1r Cicle d'ESO

ELISENDA PASSOLA

1r ESO A

Al nord-est de Catalunya,
a la petita província de Girona,
al costat del mar i de la muntanya
i ben lluny de Barcelona,

hi ha tot de cales i platges,
de petites i de més grans,
que amb la seva bellesa
encanten a tots els que hi van.

Amb els seus penya-segats abruptes,
i la remor de les onades;
la dolça brisa marina
i les aigües tan clares i salades.

Amb els vells camins de ronda,
que serpentejant segueixen el mar
i de fons el so de les blanques gavines
que mai cesen de xisclar.

On les famoses havaneres de Calella
imiten el lent balanceig de les onades
i canten dels vells temps
i de mariners amb barques velles i emblanquinades

I no ens descuidem del cremat!
I la seva olor tan característica,
i d'aquell color marró torrat
fet amb la vella olla de terrissa.

Aquest paisatge em té el cor robat,
i sempre somio a tornar
per veure com mor el mar ofegat
en l'infinit horitzó difuminat.

Vallclara

Segon premi ex-aequo de Poesia catalana - 1r Cicle d'ESO

TEO GIL MORENO DE MORA

1r ESO B

Tot baixant per la muntanya
he vist un petit poblet,
amb un riu tot ple de canya,
trenta cases i un hortet.
I a la font, ai ves quina aigua
aigua, aigua de cristall.
Els arbres són meravella
i el riu un gran mirall.
Fem una excursió per l'era,
i amb el sarró ben ple,
anem tots cap a Llobera
i ho passem d'allò més bé.
Ai, Vallclara, com t'estimo
ai poblet de formigó.
Cada vegada que et miro
vull jugar a la Plaça Major.

Concurs literari de poesia castellana 1r Cicle d'ESO

Inspiración

Primer premi de Poesia castellana - 1r Cicle d'ESO

CAROLINA FUENTES

2n ESO B

La inspiración aparece
cuando menos te la esperas.
Cierras los ojos y los abres
y a veces también te desesperas.
Ella te maneja la mano,
los sentidos y las facultades.
Ella hace de ti, un genio en vano.
Cuando se va
te sientes vacío,
extraño y hecho un lío.
Así que cuando esté contigo
aprovecha su compañía
y haz una bonita poesía.
Intenta ser creativo,
No te enfades si no te sale,
solo piensa un buen motivo
que sea muy imaginativo.

El poema de vivir

Segon premi de Poesia castellana - 1r Cicle d'ESO

JOSEP Mª CABRÉ

1r ESO A

Que frágil es la vida,
La puedo tener en mis manos o que se me escape tan fría.

La vida siempre tan fugaz,
Porque en un santiamén estaré en el más allá.

La vida es muy dura,
Aunque nos trate con dulzura.

Desde niño la vida nos deja entrar,
Dejándonos estudiar.

La vida está en mi corazón,
¿por qué el cielo es azul?, ¿por qué el barro, marrón?

Pues de joven empezamos a trabajar,
Y luego ya no se podrá parar.

La boda pronto se ha de celebrar,
El mayor banquete que habrás visto jamás.

No volveré a realizar mis sueños de antaño,
Aunque con mis nietos celebraré año tras año.

En mi funeral no quiero encontrar,
A nadie que venga a llorar.

Concurs de fotografia matemàtica

Primer Cicle d'ESO

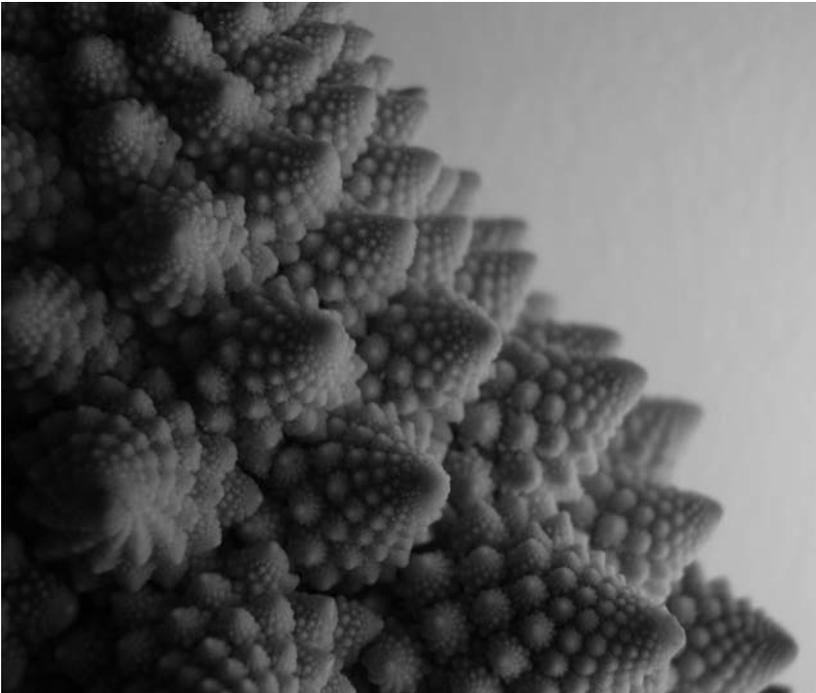
Romanescu fractal

Primer premi de fotografia matemàtica - 1r Cicle d'ESO

SARA GIRÓ

2n ESO A

Concurs literari de prosa catalana 2n Cicle d'ESO

Quan comencen els conflictes

Primer premi ex-aequo de Prosa Catalana - 2n Cicle d'ESO

RAIMON PIQUÉ

4t ESO A

Ella sabia el que feia; per més petita que fos, havia desenvolupat uns instints bàsics que van fer que cometés aquella terrible acció.

Com cada matí, les parpelles dels seus ulls s'havien obert mandrosament, però al cap d'uns segons d'assimilar un nou dia, el seu cervell ja bullia frenèticament, i desitjava poder sortir del bressol. Automàticament, un plor desenfrenat brollà de la seva gola, i les orelles, que fins aquell moment restaven adormides, es destaparen. Tot el cos responia al cent per cent, i tot i que tot just el rellotge marcava les vuit del matí, es trobava en perfecte estat, atenta a qualsevol moviment i preparada per a una nova acció.

Mentrestant, a l'habitació del costat, un pare endormiscat buscava inútilment entre els llençols uns minuts de son. La mare, ja preparada per sortir, avisava al marit que la nena ja era desperta, que s'afanyés i que deixés de mandrejar, que era l'únic que feia dins de casa. Ell, cansat de la tonada despertador de cada matí, s'aixecà, conscient que només així podria fer callar la seva dona. Ella, al seu torn, no parava de donar ordres, i anuncià que se n'anava, mentre agafava la seva filla i l'asseia a la trona per tal que esmorzés. Després, un cop de porta, i, per uns breus instants, calma absoluta.

Restà quieta el temps suficient perquè el pare s'adonés que la mare ja havia marxat, conscient que cridaria molt més l'atenció. A continuació, xisclà de tal manera que tothom al món entengués que la nena tenia gana i que volia que algú li fes cas.

Ell, ja despert, respongué que parés, que ja venia, i mentre es posava les sabatilles, pensà en la roba que es posaria després de dutxar-se. Tot seguit, anà fins a ella, li donà durant uns tres minuts les farinetes que sa mare li havia deixat preparades i es disposà a canviar-li el bolquer, vestir-la, pentinar-la i empolainar-la en un temps rècord. Si no realitzava totes les accions al peu de la lletra i en el temps que es proposava, el dia començaria molt malament.

Ella, mirant com amb cara de circumstàncies el seu progenitor duia a terme les tasques de cada matí, reia, conscient que era un dels millors moments del dia. L'única cosa que detestava era aquell toc final de colònia. Era innecessari, i durant tot el dia, el seu nassarró petit i sensible

no podia parar de treure's des sobre aquella olor tan penetrant i poc catalogada.

El cotxet aparcat al rebedor, ja preparat per a la cursa final, servia d'allotjament de la petita mentre, en un quart d'hora mal comptat, el pare acabava de rentar-se i vestir-se. Mentrestant, la menuda feia una capcinada.

Quan tot estava preparat i ningú es descuidava res, tots dos, una mica atabalats, tancaven el pis, esperaven dins l'ascensor i sortien rabent mentre el portal es tancava darrere seu.

Això, cada dia.

Finalment, el pare duia a terme una de les accions més difícils del dia: arribar, ell i cotxet, a temps. Llavors, calçada, semàfors i vianants es convertien en un circuit d'obstacles ben complicat.

Els es quedava quieta, amb els ulls ben oberts, mentre un món apareixia davant seu. Encara no coneixia cada cosa que veia, i cada viatge era un nou descobriment.

Tot i que era ben presumptuós pensar que arribarien a l'hora, sempre s'esvaïen els dubtes quan el cotxet, amb les rodes fumejants i el pare esbufegant, arribava a la porta de la guarderia.

Llavors, ell, evidentment, es treia un pes de sobre en deixar-la dins "l'escola dels petits". Fins a la tarda, quan tornava a casa, no havia de preocupar-se més per la seva filla, sabia que era en bones mans, i, mentrestant, podia anar tranquil·lament a la feina.

Cada cop que entrava a la guarderia, l'enyorança i la nostàlgia li jugaven una mala passada, però de seguida, veient com n'estava, d'ambientada, entre aquells nens als quals no tenia gens de por, un somriure d'orella a orella es plantava a la seva cara.

Fet i fet, s'ho passava molt més bé durant aquelles hores en què gaudia d'una diversió amb pocs límits que amb l'ensopit i atabalat del seu pare.

Cada dia era semblant, però tot no és sempre el que sembla, i aquella jornada li reservava una sorpresa.

Tot rutllà fins després de l'hora de dinar. Les professores anaven i venien, però sempre ben tranquil·les, conscients que els nens obeïen bastant bé les seves peticions i que gairebé mai s'oposaven als seus consells. Fins a l'àpat, tot concordà a la perfecció i la planificació fou respectada i realitzada sense entrebancs destacables. Durant l'hora de dinar, però, hi hagueren alguns plors dels nens als quals els costava menjar, i les instructores s'hagueren d'esmerçar una mica més per tal que res sortís de la rutina prèviament redactada. Després de la migdiada posterior al dinar, però, arribà l'incident.

Es trobava al pati, fruit amb els seus companys d'uns pneumàtics vells

de cotxe i un tobogan molt sol·licitat, quan, pel motiu que sigui, en Pau, cansat de la supremacia d'ella a l'hora de tirar-se sempre la primera pel tobogan, li propinà una empenta que, posteriorment, pagà molt cara. Fou una acció que només ella i en Pau -els dos implicats-, apreciaren, però sens dubte féu perdre el torn a la menuda i aconseguí que el noi pogués llançar-se abans d'hora pel cuc vermell.

Llavors, els colors pujaren a la cara de la nena, que mosquejada i desbancada de la posició de poder que ocupava, es disposà a contraatacar.

Fou una acció premeditada, molt més preparada i realitzada correctament que no pas la d'en Pau, fruit de l'empenta i obstinació del moment i els instints que lluitaven contra el que considerava injust. Tot i el breu instant de victòria del nen, aquell gust a glòria ben aviat es tornà amarg, i les conseqüències d'aquella acció desenfrenada i amb més coratge que seny foren molt més dures. Trigà mitja hora més a actuar, però aquella estona li serví per palesar l'escenografia i escollir el moment clau per procedir. En un racó del pati, amb la mirada perduda i l'orgull ferit, tramà el pla.

A vista de professora, tot estava bé, i tot i que els estranyava que ella estigués sola en un cantó del pati, quan sempre era la que marejava la perdiu, no sospitaren res i deixaren que tot continués tal com estava.

Va ser durant l'últim quart d'hora de pati, i ella, conscient que el tobogan vermell hi havia tingut molt a veure, volgué realitzar la venjança amb el tobogan com a testimoni.

Esperà que en Pau descendís per última vegada des d'aquella rampa per, al peu del tobogan i amb més punteria que força, aixecar el braç, posicionar els dits com un autèntic felí i baixar la mà com un llop fins a la galta de l'esporguit nen. Aquelles ungles brutes i no gens curtes esquinçaren la pell rosada d'en Pau, que no tingué temps ni tan sols d'intentar parar el cop, i notà com al cap d'uns segons brollava la sang d'aquella ferida superficial, llarga i poc fonda però carregada de sentit. Ella, satisfeta del resultat, ni es mirà en Pau, que tot just arrencava a plorar, i es disposà a seguir jugant amb el seu pneumàtic atrotinat.

El que ve després només fou un tràmit, i el sermó de la professora només li serví per corroborar la importància de la seva acció. Ara en Pau se la mirava amb temor, i restà segura que no la provocaria mai més.

A l'hora de recollir els fills, els últims foren els d'en Pau i la nena, i quan el pare de l'afectat per l'esgarrinxada li preguntà al seu fill pel succeït, el pobre nen es limità a fer una mirada plorosa cap a ella, que, altiva, esguardà endavant, conscient que havia guanyat la guerra.

Creació

Primer premi ex-aequo de Prosa Catalana - 2n Cicle d'ESO

GUILLEM BESERAN

4t ESO B

El tren travessava veloçment la nit, tallant el temps que transcorria al voltant. En Canvi aquest semblava aturat a l'interior del monstre elèctric. En una cambra un home, faltat de son, estava assegut damunt del llit intentant llegir, però notava alguna cosa en l'ambient que li feia impossible.

Per pur avorriment acabà sortint a donar una ullada al corredor on, aparentment, no hi havia res. Però en sortir una mica més l'home topà alguna cosa amb els peus. Abaixà la mirada per veure que era: un llibre. S'ajupí per collir-lo de terra, s'incorporà i mirà a banda i banda del passadís. Aleshores una esgarripança li recorregué tot el cos, però no en feu cas, així que veient la buidor del passadís tornà a entrar a l'habitació.

Un cop assegut es començà a fixar en el llibre, veient d'entrada que tenia la particularitat de no tenir enquadernació, sinó una mena de fils que unien les pàgines. Tenia aspecte de ser força vell i fràgil, per tant en començar a passar les pàgines o feu amb molt de compte. Aviat va adonar-se de que no només no hi havia ni el títol, ni l'autor, ni cap dada sobre l'edició, sinó que no hi havia res escrit fins passades una cinquantena de pàgines; i el que resultava més sorprenent encara era que a la primera on hi havia alguna cosa escrita, només hi havia una gran "A" manuscrita.. En passar el full veié que s'esdevenien un seguit de pàgines escrites en un idioma desconegut per l'home, totes elles encapçalades per un mateix títol, fins a arribar a una "B" de les mateixes dimensions i escrita amb el mateix traç que la seva precedent a l'alfabet, vista unes pàgines abans. A partir d'aquest punt canviava, almenys així li va semblar a l'home, d'idioma i l'alfabet.

Va seguir passant pàgines, veient que es repetia sempre el mateix esquema: una lletra i un escrit en un idioma, la següent lletra de l'abecedari i canvi d'idioma. Així fins arribar a la "S", després de la qual ja no hi havia text. En seguir passant pàgines veié que la seqüència de lletres continuava, deixant espai entre elles per escriure-hi, fins arribar a la "Z" i les seves corresponents pàgines buides.

Quan l'home ja anava a tancar el llibre, però, s'adonà de que hi havia quelcom més; a l'última pàgina posava gran i clarament en català: "Crea i existiràs".

Desconcertat per aquestes paraules tancà el llibre i el deixà damunt del llit. Es fregà el ulls, cansat, i tornà a dirigir la mirada cap al llibre. Aleshores l'esgarripança es repetí, aquest cop amb més intensitat, i l'home notà que alguna cosa no s'esdevenia normalment. Per algun motiu sabia que fos el que fos allò que succeïa era a causa del llibre. Així que ràpidament l'agafà per tornar-lo a posar on l'havia trobat, maleint, sense encara saber perquè, la seva refotuda curiositat.

Molt nerviós i encara renegant entre dents, l'home sortí al corredor, que seguia desert; s'ajupí, deixà el llibre, parpellejà, i en obrir els ulls el món ja no existia, només hi havia foscor al seu davant. Es girà, però estava envoltat de penombra. Allà on hi havia hagut l'habitació ja no hi havia res, tot havia desaparegut: la cambra, el passadís, el tren, la Terra, l'Univers... La primera reacció instintiva de l'home fou cridar, no pogué. La segona, córrer, si que podia, però no semblava que es pogués de lloc. Un cop l'home es va tranquil·litzar una mica, es va adonar de que el llibre seguia allà, al seu davant, i que fes el que fes no aconseguia allunyar-se'n. Després, un cop es va fixar més en el seu entorn, veié que allò que li havia semblat foscor, en realitat no era res, només el buit, alguna cosa indescriptible perquè simplement no existeix. També es va adonar de que, sorprenentment, en aquest estrany medi no era necessari respirar.

Mentre feia totes aquestes reflexions, de cop i volta, les paraules "Crea i existiràs" li entravessaren el cap com un llamp, i començà a fer-se una idea del seu significat. Tremolant, s'assegué com pogué enmig de l'estranya ingravidesa del buit, obrí el llibre i començà a fullejar-lo. Continuava sense entendre res del que s'hi deia, però en arribar a la "S", la primera lletra sense text, notà que s'havia d'aturar. Resseguí instintivament la lletra amb el dit índex, dibuixant la seva sinuosa forma, i en acabar una ploma sortí silenciosament de dins la consonant i li anà a parar a la mà. A partir d'aleshores l'home ja no va haver de pensar gaire més, les idees fluïen dins del seu cervell, com si hi aguessin estat sempre, determinades per un destí capritxós. I els pensaments anaven passant cap a la mà, que veloçment els anava plasmant sobre el paper en forma de lletres. I les lletres formaren paraules, que formaren frases i oracions, que formaren el text "S", que al seu torn formà un nou món.

Finalment acabà d'escriure, utilitzant fins a l'última pàgina abans d'arribar a la "T". I mentre ell escrivia s'havien anat formant al seu voltant, a una velocitat inimaginable: prats, rius, muntanyes, boscos, deserts... creant el conjunt del món acabat de néixer.

En aquell moment l'home va saber que algun dia ell deixaria el llibre en algun lloc de l'espai-temps que havia creat perquè algú el trobés i al seu torn repetís l'obra que ell acabava de dur a terme, tal i com havien fet els escriptors dels textos anteriors a la "S".

Per acabar la seva obra posà el títol a les seves pàgines, sense haver de pensar gens i sabent que posava nom al conjunt de totes les coses que s'havien format a partir d'elles.

Aleshores l'home deixà de ser home per convertir-se en Déu,

Escriure una història, un conte, una poesia... sempre és com si creessis un nou món del qual tu n'ets el Déu que n'escriu el destí amb paraules.

Els ulls verds

Segon premi de Prosa catalana - 2n Cicle d'ESO

GUILLEM MARTÍ

4t ESO A

De vegades els somnis semblen tan reals com la vida mateixa.

Caminava. Un pas rere l'altre anava fent el seu camí. Un camí que ja coneixia; que ja havia recorregut tantes vegades, que pensava que si tornava a néixer el recordaria. I tot i així seguia girant el cap a cada cantonada per a comprovar que anava en la bona direcció, com el primer dia.

Arribà a la plaça i s'aturà. Feia calor i el sol enlluernava els vianants. Guaità en totes direccions i no trobà cap rastre d' ell. Tancà els ulls i es relaxà tot pensant que havia tingut sort. Creuà la plaça a grans gambades i entrà a l'edifici.

Era una universitat vella, més que les oliveres, amb una gran portalada gòtica, majestuosa, i unes lloses de marbre blanc cobrien el terra. En entrar, notà com se li eriçaven els pèls per la frescor que hi havia a dins. I per primera vegada en molts dies se li dibuixà un somriure als llavis. Però aquest s'esvaí ràpidament, en veure tres ombres projectades davant seu. Un calfred li recorregué l'esquena.

-Has dut els diners?- preguntà una de les ombres. Ell reconegué la veu a l'instant.

-Hola, no us havia vist- saludà tot girant-se, amb un somriure forçat. Eren tres nois, de la mateixa edat que ell.

-Aquesta no és la resposta- digué un altre.

- Els anava a portar però...-

-Resposta incorrecta- informà el noi restant.

Abans que pogués reaccionar, un puny estava volant, ràpid i imparabile, en direcció al seu rostre.

Poc després, unes petites gotes roges esquitxaren el terra.

***

Era de nit. Caminava sol, capcot cap a casa. Aquells nois li havien deixat diners per a poder llogar un pis, però encara no els hi havia tornat. Feia mesos l'havien avisat que al juny hauria de pagar-los, si no el matarien. Aquesta possibilitat l'esgarriava, però no aconseguia reunir els diners. I tan sols quedaven dues setmanes. Intentà treure aquestes cavil·lacions de la seva ment i es distraigué observant al seu voltant. Veié unes roses

a la vora del camí. S'aturà per a contemplar-ne la bellesa i quedà embadalit. De sobte uns ulls aparegueren entre les flors. Uns ulls verds, delicats, que l'observaven. I tal i com sorgiren, s'esfumaren. Parpellejà, sorprès, però no els tornà a veure. I seguí fent un pas, i un altre, i un altre,...

Un cop arribà a casa s'ajagué al llit i s'adormí de seguida. Poques vegades recordava els somnis però aquella nit en fou una excepció. Recordà que havia caminat per un paisatge que li era familiar; l'havia vist quan era petit, molt petit. Era un bosc que semblava verge. Era verdor per tot i la llum s'esmunyia entre les fulles dels arbres, intentant acariciar un terra ple de fulles i falgueres. D'entre l'espessor aparegueren un ulls. Els mateixos ulls que havia vist abans. S'hi atansà per a veure a qui podien pertànyer aquells ulls preciosos i...

RING!!!RING!!!- Sonava el telèfon. L'agafà de mala gana: volia saber quin lloc era, i sobretot, de qui eren aquells ulls. Eren els seus amics, que li oferien d'anar a jugar a bitlles. Acceptà i es vestí ràpidament. Ja hi pensaria després.

***

Quan es feu fosc, arriba a casa esgotat i s'adormí altra vegada.

Tornava a endinsar-se en el mateix bosc, però aquesta vegada el reconegué: era la fageda d'en Jordà, on havia anat cada cap de setmana quan era tan sols un infant. Somrigué i començà a cercar els ulls verds. Els trobà en el mateix lloc que la nit anterior. S'hi apropà a poc a poc i reconegué darrere de les branques el rostre d'una noia que aparentava la mateixa edat que ell, si fa no fa. Era morena, de faccions blanques i els ulls verds que havia vist li feien joc amb un vestit llarg que portava, de seda, que feia que se la pogués confondre amb el paisatge. Ell s'hi acostà més i allargà el braç per a tocar la seva faç blanca. Ella imità el gest i s'hi apropà també...

RING!!! RING!!! Un altre cop sonava el telèfon. Emprenyat l'agafà. Era el seu oncle, que el felicitava per el seu sant. Malhumorat s'encaminà a refer el seu ja estimat i quotidià camí.

Durant tot el camí estigué pensant sobre el somni. La noia era d'una bellesa extraordinària i la volia tornar a veure. Era només un somni, però ell n'havia vist els ulls entre les roses i ell estava convençut que existia, així que la volia seguir coneixent, així que decidí que per un temps deixaria d'anar a la universitat.

***

Caminava pel bosc en el seu somni i la trobà en el mateix lloc, asseguda, esperant-lo. Ell s'hi apropà i li allargà la mà. Ella li agafà i somrigué.

-Com et dius? - Preguntà el noi. Ella féu cara d'estranyesa com si no l'hagués entesa.

-Com et dius? - repetí.

-Je ne sais pas qu'est ce que vous dites. - Digué ella.

Una francesa! pensà. Ell no sabia francès, així que no sabia com ho faria per parlar-hi.

- Jo sóc en Lluc, - digué pausadament. Després l'assenyalà i seguí: i tu? En veure que no responia insistí:

-Jo Lluc. I tu?

Ella sembla comprendre i digué: -Je suis Julie...

DONG!!! DONG!!! Sonaven les campanes. Es despertà tot maleint a Déu, Alà i Buda. Només pensava en una cosa: Tornar-la a veure. Se n'havia enamorat, i volia dormir per a contemplar una altra vegada el seu rostre.

***

Caminava. Un pas rere l'altre, trepitjant les fulles seques del camí. Un camí que ja coneixia: el del bosc.

La trobà altra vegada, asseguda a la vora del camí on l'havia vist per primera vegada. S'assegué al seu costat i digué:

-Bon dia, Julie.

Ella somrigué i respongué: -Bonjour Lluc. - I li féu un bes a la galta.

Aquell bes, un petit i simple bes, féu que ell tremolés de cap a peus i es ruboritzés. Julie se n'adonà i rigué. Estigueren una bona estona callats, ambdós mirant el fullatge, i apropant-se tímidament i sense adonar-se l'un a l'altre, fins que els seus malucs toparen. Llavors es miraren als ulls, uns mirant un oceà blau de tendresa i els altres veient un prat verd delicat. Els dos mons s'ajuntaren en un torrent d'emocions que féu palpitant el bosc i els dos cossos passaren a ser-ne un de sol, sobre la molsa fresca.

***

No podia viure sense ella. Només volia refugiar-se en els somnis per a veure-la una i altra vegada, així que ho abandonà tot: els amics, els estudis, la vida sobre la terra. Deixà de menjar per a prendre només somnífers que el fessin tornar al món on ell volia viure i no podia. Ja no gaudia del dia, només pensava a tornar al bosc, sense importar-li l' hora ni el temps. I així passaren dues setmanes.

***

Caminava pel bosc, alegre i feliç, xiulava mentre contemplava com es filtrava la llum del sol entre les copes dels arbres. I allí la veié, asseguda en el mateix lloc, somrient-li des de la llunyania. Ell arrencà a córrer, i un cop arribà al seu costat la besà als llavis. Llavors una llàgrima es vessà dels seus ulls. I quan els alça i els fixà en els ulls d'en Lluç, ell s'adonà que ja no eren verds: ara eren negres. La negror semblà envair-lo a ell també en un remolí de tenebres i de sobte es trobà enmig del buit. Confós intentà moure's, però notava els seus membres massa pesats i no ho aconseguí.

Darrere seu, sentí el soroll d'una porta que s'obria, i, en girar el cap, veié tres ombres que s'acostaven sigil·losament. La llum de la lluna entrà per una finestra que li havia passat desapercibuda i il·luminà la fulla d'un ganivet flotant en l'aire.

RING!!! RING!!! Sonava el telèfon. Però ja ningú no l'agafà.

Concurs literari de prosa castellana 2n Cicle d'ESO

La dualidad

Primer premi de Prosa castellana - 2n Cicle d'ESO

HELENA AGUSTÍ

4t ESO C

15 de enero de 2010

Me ha despertado el capullo de cada día, ¿pero por qué es tan pesado? “Señora, tiene que salir del cajero, vamos a abrir”. Todos los días la misma historia, ¿no entiende que es invierno y que, si me pongo a un lado de la sala, no molesto? Pues no, lo que le digo por una oreja le entra y por la otra le sale. Hoy me he puesto furiosa, furiosa de verdad, pero no ha servido de nada: me ha dicho que, si no me iba, llamaba a la policía o los servicios sociales. ¿Qué podrían hacer ellos por mí? Molestarme, sólo eso, en realidad, no les importo, no importo a nadie. Me siento débil, débil y sola... De todas maneras, pienso volver al cajero esta noche, es el lugar que tengo para dormir y a mí no me lo quita nadie.

He salido del cajero, no llevo ropa de abrigo para resistir el viento furioso de la mañana que choca contra mi cuerpo, helado y deteriorado. Con una mano cojo mi carro, “mi vida”, llevo mi libro favorito de poemas, escritos por Bécquer, algunos ahorros y cosas útiles que he ido encontrando: un par de mantas, unos zapatos nuevísimos, restos de comida, ropa, un abrelatas...

Después de dar vueltas y más vueltas sin decidir adónde ir, me acuerdo de que hay un portal de unas oficinas que parecen abandonadas unas calles más allá. Por fin estoy sentada, cierro los ojos y descanso, me gusta intentar poner la mente en blanco, me distraigo.

Oigo unas risitas de fondo, parecen niñas, sigo con los ojos cerrados, imperturbable y, entonces, cómo no, “el macho de la manada”, un niño con tono vacilón dice: “¡Mirad a esa vieja, qué asco da! Ya está pocha, la pobre...”. Se vuelven a oír las risitas, cuando abro los ojos para ver a esos imbéciles, ya están lejos. ¿Pero qué se ha creído ese niño engreído? No sabe los vuelcos que puede dar la vida, un día te sientes en el cielo y al cabo de un año ya has bajado al más oscuro de los infiernos...

Veo en el reloj de la farmacia de enfrente que son casi las nueve, hora de ir al súper del barrio a recoger los alimentos que nadie compra porque le fecha de “consumir preferentemente antes del...” se ha pasado, ¡pobres ignorantes!, si supieran lo ricos que están todos esos yogures, cereales, galletas... Todavía no está abierto, me pongo delante de la puerta de carga y descarga, espero unos minutos y, puntual, sale la

simpática y complaciente cajera con tres yogures, dos manzanas, una longaniza y un zumo de piña. Hoy no pasaré hambre. Le doy las gracias y me marcho, me siento afortunada, camino tranquilamente hasta el parque más próximo. Allí me siento y disfruto de mi desayuno. Me paso toda la mañana mirando cómo los niños, felices, despiertos e ingenuos, suben y se vuelven a tirar por el tobogán, o se columpian una y otra vez. Me acuerdo de mi infancia y pienso en lo ingenua que debía de ser yo también... Vuelvo a estar triste.

Ya son las cinco. Me he pasado todo el día mirando; observo ahora a conciencia y veo que me he quedado sola. Debo de llevar así un tiempo. Y de pronto oigo un montón de niños que acaban de salir de la escuela y que, acompañados por sus perfectas mamás y papás, se disponen a entrar en el parque. Hago un gesto con la mano a uno de ellos, tengo ganas de jugar, pero no se me acerca, me ha visto, lo sé, aunque no se ha movido, tiene una expresión de miedo en el rostro. ¿Lo he asustado? ¿Se lo habré dicho de mala manera? ¿Me habrá entendido?... Ahora lo comprendo: mi pelo, mi ropa, mi olor, mi aspecto... Sí, ya sé que no soy tan perfecta como su madre... Ya sé que nunca seré lo bastante buena para nadie...

Era una magnífica noche de abril de 2008, ya empezaba a hacer más calor, Inés bajaba en ascensor de su piso moderno y enorme, acompañada de su marido, un tipo atento, amable e indiscutiblemente atractivo. Las lentejuelas del vestido negro de Inés lucían esa noche como no lo habían hecho nunca, mientras caminaba grácil y al compás con sus altos zapatos de tacón, que la hacían parecer incluso un poco esbelta. Se dirigían a la glamorosa fiesta del 30 aniversario del prestigioso bufete de abogados para el que trabajaba como administrativa. En la fiesta se sentiría como pez en el agua, como una princesa que empezaba a encajar en sociedad. Conversaría y conocería a gente formidable esa noche.

Inés vivía en el principal de un bloque de pisos del centro de la ciudad, en el que por las mañanas daba el sol y entraba la luz por las enormes ventanas del comedor. Estaba bien decorado y resultaba confortable. Sus vecinos eran adorables, aunque las chicas del 2º eran un poco ruidosas y la anciana del 1º-1ª, algo cascarrabias. Sus mejores amigas eran tres chicas a las que conocía desde la Universidad y con las que mantenía una fantástica relación.

Todas las mañanas salía a una velocidad vertiginosa de casa, porque siempre se le hacía tarde y debía llegar puntual al despacho, al que podía acudir a pie. Al mediodía, al salir del trabajo los lunes y los jueves, comía en un restaurante –normalmente japonés– con su marido.

A Inés le encantaba viajar y quedarse en la cama durante horas

leyendo libros. La vida no le podía ir mejor, se sentía dichosa, feliz, creía que nada podría estropearlo. Disfrutaba con su trabajo y estaba enamorada.

Consulta de Fernando Delgado: Informe 5: 16 de junio de 2009. Sra. De la Vega. Inicio de una separación.

- Buenos días, Sra. De la Vega, ¿cómo le va?
- No consigo entender qué es lo que me ha pasado en estas últimas semanas, yo pensaba que me quería ¿me entiende?, que nos apoyaríamos hasta la vejez... Y ahora me deja sola, con casi cincuenta. ¿Qué voy a hacer? No sé cómo superarlo, no sé si lo conseguiré... Lo necesito, yo todavía estoy enamorada de él. Me siento como gato en el agua, éste no es mi lugar...

Informe 27: 20 de julio de 2009. Sra. De la Vega. Serios problemas con la bebida, ha empeorado la conducta.

- Sra. de la Vega, ¿cómo está? ¿Lo lleva mejor?
- Estoy genial. ¿No me ve? ¡Mi "maridito superperfecto" es un cabrón! Ya lo he olvidado. Pero ahora los "abogaduchos" para los que trabajo dicen que me van a despedir si sigo así... ¡Ja! ¡Que se lo crean!
- Debería ir a rehabilitación, sabe que si pierde este empleo... Es su fuente de ingresos...

Informe 35: 1 de octubre de 2009. Sra. De la Vega. Gran depresión causada por la pérdida del empleo y su divorcio. Pequeña mejora en su comportamiento.

- ¿Qué tal se encuentra hoy, Sra. De la Vega?
- ¡Derrotada, pisada, destruida, imbécil!
- Es normal, todavía estamos empezando.
- Llevo meses haciendo esta estúpida terapia, que no ha servido de nada... Es que no lo entiendo, sólo he conseguido empeorar... Tenía una vida perfecta... Pero nadie me quiere ayudar, sólo usted intenta echarme una mano y únicamente porque le pago...

Informe 47: 13 de noviembre Sra. De la Vega. Trastorno psicológico grave.

- Doctor, vengo a decirle que dejo la terapia, que estoy harta de todo, que no puedo más, necesito estar sola.

Breve. 2 de febrero de 2010. El País

Dos jóvenes queman viva a una indigente que dormía en un cajero de Barcelona. Al parecer, la víctima se llamaba Inés de la Vega y se encontraba en paradero desconocido desde hacía unos cuatro meses.

La mariposa dorada

Segon premi ex-aequode Prosa castellana - 2n Cicle d'ESO

MARIA MUSUY

4t ESO C

Llegué corriendo al hospital y subí todavía más rápido por las escaleras hasta llegar al piso donde estaba mi abuela. Abrí la puerta de su habitación y me senté a su lado. Tenía los ojos cerrados y respiraba muy lentamente. Llevaba días así, sin despertarse ni abrir los ojos; según los médicos, le quedaban pocas horas de vida. Me quede mirándola, miles de recuerdos se acumulaban en mi cabeza.

Estábamos las dos sentadas en el sofá de casa. Me cogió las manos y me puso las palmas mirando hacía arriba. Con su dedo me resiguió la línea de la vida.

- Mira, -me dijo- la tienes muy larga. Vivirás mucho. Y sonrió.

- Y tu abuela, ¿cómo la tienes? – le preguntaba yo.

- Yo también la tengo muy larga. ¿No ves lo mayor que soy? –me contestaba riendo.

Yo también me reía, feliz de que tuviera la línea de la vida tan larga.

Aparté un momento la vista de su cara y me miré la línea de la vida. La reseguí con el dedo índice como hacía siempre ella. La respiración de mi abuela se paró un momento y después se aceleró de repente. Le cogí la mano con fuerza para que supiera que estaba allí, a su lado.

-De pequeña- me decía- siempre llorabas cuando iba al baño. Y me gritabas diciendo: "¡Abuela, abuela!". Y no parabas de llorar hasta que me sentaba otra vez a tu lado.

Yo siempre me reía, intentando imaginarme aquella situación.

El curso de mis pensamientos quedó interrumpido por la llegada de una enfermera. Al verme, me sonrió con tristeza pero no me dijo nada.

Era verano, estábamos las dos solas en casa. Nos sentamos en el balcón donde ya no daba el sol y había una buena temperatura. Entonces saqué unos lápices de colores y una hoja, y empecé a dibujar. Todo eran flores, mariposas, mariquitas, libélulas y árboles. Mi abuela me miraba mientras dibujaba, sonriendo por las caras que ponía de vez en cuando. No decía nada, y yo pasaba por alto sus risitas divertidas por mis distintas expresiones. Cuando acabé, escribí en la parte superior de

la hoja, a la derecha: "Para mi abuela". Levanté la vista de la hoja y sonriendo le dije:

-Es para ti, abuela.

Una sonrisa se dibujó en su cara, cogió el dibujo y se quedó mirándolo. Yo me levanté de la mesa y fui a buscar un vaso de agua para cada una. Cuando volví, aún estaba observando el dibujo. Se lo colgó en su habitación aquella misma noche.

Miré su mesita al lado de su cama. No estaba el dibujo que le había hecho hacía ya tanto tiempo, pero puede ver el candelabro con una vela que le había regalado hacía dos años. La enfermera se marchó y me volvió a dejar sola con ella. Tenía tantos recuerdos en mi mente, había pasado tantos momentos junto a ella... No quería que se fuera. Me sentía muy egoísta por desear que se quedara a mi lado aunque estuviera tan enferma. Cogí mi bolso y me puse a mirar las fotografías que tenía con ella. Casi todas eran en restaurantes, cuando celebrábamos nuestros santos. Me quedé mirando la del año anterior.

- Poneros las dos juntas que os hago una fotografía – me dijo mi madre.

Me levanté de mi silla y me puse a su lado, sonriendo.

-¡Patata! – dijo mi abuela riendo, con lo que consiguió salir en la foto con la boca entreabierta.

Cogí la cámara y le enseñé cómo habíamos quedado. La repetimos tres veces.

Al final, viendo la definitiva, me dijo:

- Tendríamos que recopilar todas las fotos de nuestros santos y ponerlas todas juntas en un álbum.

-¡Buena idea! – le contesté.

Sonré con tristeza. En aquel momento yo no sabía que aquel álbum ella no lo llegaría a ver. Cada día que la iba a ver llevaba las fotografías, con la esperanza de que se despertara y le pudiera enseñar la recopilación de éstas. Ahora sabía que nunca las llegaría ver.

Era primavera, yo tenía diez años. Estábamos toda la familia en el campo comiendo bajo la sombra de un árbol muy grande. El prado estaba en su pleno esplendor. Había miles de flores de todos los colores posibles, los árboles estaban llenos de hojas verdes, los pájaros cantaban alegremente desde lo más alto de los árboles. Mis primos y yo jugábamos contentos, también felices de que hiciera buen tiempo. Los mayores conversaban en la sombra mientras nos vigilaban.

Cogí una mariquita. Mientras le cantaba una canción ella se paseaba por mis dedos y, al final, cuando dejé de cantar salió volando. Mis primos, al verme, también empezaron a buscar mariquitas y a cantarles canciones. Así pasamos la tarde, cantando a las mariquitas, per-

siguiéndonos los unos a los otros, discutiendo por tonterías...

Cuando empezaba a ponerse el sol, la vi. Una mariposa dorada. Era la mariposa más bonita que había visto nunca. Empecé a perseguirla, sin mirar adónde iba. La mariposa volaba alegremente, con una suavidad y elegancia antinatural. La perseguí unos minutos hasta que, de repente, se quedó suspendida en el aire. Instintivamente, levanté un dedo para que se pusiera encima de él. Para sorpresa mía, lo hizo. Feliz, fui caminando hacia mi abuela. Creo que había presenciado toda mi persecución, ya que sonreía mientras me acercaba.

- ¡Mira, abuela!- le dije, mientras le enseñaba la mariposa encima de mi dedo.

-¡Qué bonita! ¿Sabes qué es? – me preguntó.

Me quedé mirándola, expectante, sin entender qué quería decir.

- Esta no es una mariposa corriente. Es el alma de una persona que está muerta –la miré sorprendida. Cuando una persona muere, su alma se convierte en una mariposa dorada, pero casi nadie las ve. Somos muy afortunadas, ¿lo sabías?

La miré con los ojos muy abiertos. No sabía qué decir. Después bajé la mirada hacia la mariposa y ésta se marchó volando con toda su elegancia.

Miré la ventana del hospital. Estaba cerrada. Me levanté y la abrí. Cuando me senté, mi abuela abrió los ojos. Nos quedamos mirándonos un segundo. Una sonrisa se dibujó en su cara. La luz de sus ojos se apagó como una vela. Me quedé quieta, observando todavía sus ojos abiertos, apretando su mano... Esperando ver su alma, la mariposa dorada. Entonces la vi, entre las sábanas. Levanté el dedo y la mariposa se puso encima de él, me quedé contemplándola hasta que se fue volando hacia la ventana y desapareció.

El amanecer

Segon premi ex-aequo de Prosa castellana - 2n Cicle d'ESO

GUILLEM MARTÍ

4t ESO A

Se oyen los pájaros cantar a lo lejos. Me despierto. Pero no abro los ojos. Me pesan demasiado los párpados. Prefiero seguir escuchando la música de la naturaleza. Como aquel día cuando tenía unos cuatro años y fui de excursión con mis padres al bosque, de noche.

Hacía mucho frío y, si no nevaba, era porque estábamos cerca de la costa. Yo andaba tembloroso e indeciso por el camino del bosque con mi linterna pequeña en la mano, y mis padres detrás, con mi hermano pequeño. Por todos lados se oían los grillos y yo les tenía miedo, no sabía qué eran y pensaba que todos me estaban mirando. Entonces oí un ruido diferente, más calido y parecido a un aullido, cerca de unos matorrales altos. Me acerqué deprisa, sin miedo, pero resbalé con un poco de musgo y caí dentro de los matorrales. Noté cómo un río de sangre se deslizaba pierna abajo desde la rodilla. Empecé a llorar y, mientras se acercaban mis padres, noté algo húmedo que me tocaba la herida: bajé la vista y vi a un pequeño perro que me lamía el corte de la rodilla. Al parecer, se había perdido y se había escondido al oír el sonido de los grillos. Así fue como conocí a Dino.

Abro los ojos. Estoy en una habitación pequeña, iluminada tan solo por un rayo de luz que se cuele entre las cortinas de la ventana. Me levanto lentamente y las abro poco a poco, para habituarme a la luz del día. Desde la ventana veo todo el valle, con las praderas y las colinas, los ríos y las fuentes, los pueblos y los caseríos. Entonces recuerdo la primera vez que asomé la cabeza por esa ventana, hace ya quince años.

Nos mudamos de la costa a la montaña y pasamos a vivir en un pequeño caserío no muy lejos de un minúsculo pueblo. Recuerdo que, tras bajar del coche, cogí mi maleta y entré rápidamente en la casa con Dino pisándome los talones. Era una casa muy acogedora, pero parecía un poco vieja. Cerca de la puerta había unas escaleras que bajaban hasta el sótano. Asomé la cabeza por el marco de la puerta, aunque no se veía nada, todo estaba demasiado oscuro. Abrí la maleta y saqué la linterna. Cogí aire, la encendí, y descendí las escaleras, escalón por escalón, mientras mi pulso se aceleraba. Después de bajarlas, miré a mi alrededor: había una caldera negra y sucia en medio de la sala y un sinfín de artefactos rarísimos a su alrededor. De repente, un ratón salió de

uno de ellos corriendo y dando tales brincos que parecía un canguro. El terror y el pavor se apoderaron de mí. Corrí escaleras arriba hasta lo más alto que pude. Quería huir de ese animal que me seguía; no quería vivir en una casa en la que hubiera ratones. Por ello, subiendo más y más, llegué a la buhardilla. Había una ventana, pequeña y redonda. Me acerqué a ella y entonces fue cuando me enamoré por primera vez: se veía todo el valle; todos los riachuelos, estrechos y tranquilos, todas las casas esparcidas por las colinas... Parecía que una mano acabara de pintar ese paisaje. Y, desde que lo vi, sigo enamorado de él.

Bajo por las escaleras desde la buhardilla, sin prisa. Paso por el salón, donde una ventana me desvela lo que ocurre en el exterior. Las ovejas pastan por el valle y los caballos corren colina arriba. Abro la ventana y una ligera brisa me trae el mejor olor que he notado nunca, el de la frescura de los campos.

Mi olfato se despertó de su profundo sueño el día en que aprendí a montar en caballo. Fue por mi decimotercer cumpleaños cuando mis padres me pagaron un curso de hípica. Yo aprendía rápido, pero no me dejaban cabalgar libremente. Así que un día cometí una locura que me marcó: a medianoche, un día de luna llena y en que soplaban un viento fuerte, saqué al caballo del establo y me monté en él. Salimos al paso hacia el camino del bosque y fuimos acelerando: de ir al paso, cambiamos al trote y, una vez llegamos al bosque, cabalgamos al galope. Fue una experiencia única. El viento rugía a nuestro alrededor, el aire frío me golpeaba las mejillas y el olor de los campos lo sentí con una intensidad hasta aquel momento inimaginable. Recuerdo ese instante como si hubiera durado una eternidad.

Por la ventana veo a mi mujer, sentada en una sencilla silla de madera al final de un pequeño jardín de limoneros. Salgo de la casa y me dirijo hacia ella, pero antes acaricio un limón. En ese instante, en mi mente aparece la imagen de la primera cosecha en el huerto de la finca.

Cuando tenía unos dieciséis años, mi padre decidió montar un huerto al lado del caserío para ahorrar y no tener que ir tan a menudo al mercado. Plantamos tomates, judías, nabos, zanahorias, de todo menos frutales. Se lo comenté a mi padre y me dijo que no nos serían de ninguna utilidad. Pero yo insistí y al final conseguí que plantara un limonero ya joven. Sin embargo, en invierno hubo una gran nevada y se congelaron todas las hortalizas y el limonero quedó con una sola rama. Mi padre pensó en arrancarlo, mas yo no le dejé.

Una mañana en que el arco iris se veía en el horizonte, al levantarnos, vimos que un pequeño limón estaba creciendo en la rama y decidimos volver a hacer el huerto. Desde entonces, ese limonero nos da un limón cada año.

Dejo el limonero y me acerco a ella por detrás, sin que me vea, pero, como siempre, sabe que estoy ahí. Me sonrío y yo le susurro al oído. Y ríe. La beso y el sabor único de sus labios me recuerda el día en que nos conocimos hace cuatro años.

Había ido a la ciudad porque unos amigos me habían invitado a su fiesta de cumpleaños. Cuando estaba llegando a la casa donde se celebraba la fiesta, vi cómo una chica llamaba al timbre. Al acercarme, ella se giró y me vio. Levantó la mano y me saludó. No la conocía de nada, pero creí haberla visto en algún lugar: sus ojos marrones, su pelo largo y negro y su sonrisa me cautivaron solo al verlos. Nos abrieron y entramos. Durante la celebración estuvimos hablando y, poco a poco, nos fuimos conociendo mejor el uno al otro. Resultó vivir en un caserío cercano al mío, así que días después volvimos a vernos y, una noche en que la brisa recorría campos, los búhos fueron testigos de nuestro primer beso.

Al recordar todo esto, se me ocurren mil cosas que podrían suceder hoy, a partir de este instante mismo en que los pájaros cantan, la luz brilla, el viento sopla, la vida sigue su curso y el amor florece.

Noches con Lusie

Accèssit de Prosa castellana - 2n Cicle d'ESO

SELENE BACA

4t ESO C

Recorro el cementerio de arriba abajo varias veces, las lápidas de piedra toman vida y noto presencias, el suelo de tierra húmeda despierta, las nubes bajas del cielo intensifican su oscuridad y ahora ya, por fin, puedo ver la luna con su total claridad y esplendor: hay luna llena.

El viento mueve las hojas de los árboles y parece que éstas estuvieran danzando. Algunos cuervos silenciosos se posan en sus ramas y se dedican a observar. Hace frío, el vaho de mi boca sale repetidamente creando una densa niebla blanca en contraste con la oscuridad profunda de la noche.

Llevo viviendo años a ver a mi hermana, sé que ella sabe que estoy aquí y agradece mi compañía, mi alma viva cerca de la suya muerta.

Al principio tenía miedo, me parecía oír sonidos guturales y terroríficos desde lo más profundo del corazón de los sepulcros, la oscuridad teñía de negro la totalidad de mis pensamientos, los árboles susurraban sentencias ininteligibles y los cuervos me acechaban esperando a ver si me convertía en su carroña. Pero ya no siento tanto miedo en estas largas noches de espera, porque sé que mi hermana está aquí conmigo protegiéndome y velando por mí.

A veces veo a otras personas en el cementerio, solas y abrumadoramente tristes. Se dirigen, como yo, hacia las tumbas de sus seres queridos y allí rompen en una tormenta de lágrimas saladas que luchan por liberarse de los ojos y caer al suelo débilmente; desde que observo a estas personas, comprendo por qué crecen pequeñas plantitas al lado de algunos yacimientos.

Yo antes lloraba como ellos, desconsoladamente, culpando al mundo y al destino de la muerte de mi pobre hermana Lusie, pero ya no lo hago porque pienso que, si yo recibiera visitas a mi casa, me pondría muy triste al verlas llegar con un corazón cargado de pena y numerosas lágrimas. Unas lágrimas que brotaran sin cesar, descendiendo por las mejillas y dejando pequeños rastros en el suelo.

Creo que debería irme pronto. Va a amanecer. La semana próxima volveré a venir, Lusie, te lo prometo. Descansa. Te quiero.

Siempre me da a impresión de que Lusie se despide de m, de alguna manera, el viento sopla fuerte creándome de nuevo la impresión de su-

surros que no consigo descifrar, los cuervos mueven sus alas agitadamente y despegan el vuelo, la luna empieza a volverse invisible, el olor a noche y a oscuridad ha desaparecido para dejar paso a un desierto con lápidas donde descansan cuerpos que un día tuvieron vida, que un día estuvieron como yo, que un día fueron amados y amaron. Aunque siempre, pase lo que pase, estarán vivos, pues la mente humana, con su celoso deseo de recordar y mantener en la memoria a esa persona tan importante y especial, le dará una nueva vida dentro de nosotros, una vida que jamás consumiré su llama.

Concurs literari de poesia catalana 2n Cicle d'ESO

Premi de Poesia catalana - 2n Cicle d'ESO

El jurat el declara desert

Concurs literari de poesia castellana 2n Cicle d'ESO

Sólo un amigo

Primer premi de Poesia castellana - 2n Cicle d'ESO

POL PANISELLO

3r ESO C

Sólo un amigo a tu ayuda acude,
sólo un amigo tus males sacude,
sólo un amigo apoya y confía,
sólo un amigo está noche y día.

Sólo un amigo no falla nunca,
sólo un amigo es un lápiz con punta.
Sólo un amigo te hace reír,
sólo un amigo te hace vivir.

Por eso, hoy, quiero ser tu amigo

La muerte

Segon premi de Poesia castellana - 2n Cicle d'ESO

BERNAT VÁZQUEZ

3r ESO C

Ella se lleva la duda,
Sientes su helada sentencia,
Y su arma arrebatada al alma,
Al corazón que la guarda.

La sigue la noche oscura,
Como nubes, la tormenta,
Hasta que la negra toga,
Roza el borde de la puerta.

Ella se lleva la risa,
Sientes su negra mirada,
Y su arma arrebatada al alma,
Al corazón que la guarda.

Llegando como la brisa,
Se sienta en la blanca cama,
Y bajo la cara oculta,
Se le ve la triste vista.

El moribundo la mira
Y, convencido, se calma,
Le entrega dócil el alma,
Y emprende el viaje con ella.

Concurs de fotografia matemàtica

Segon Cicle d'ESO

Paral·leles viatgeres

Primer premi de fotografia matemàtica - 2n Cicle d'ESO

HELENA AGUSTÍ

4t ESO C

Concurs literari de prosa catalana Batxillerat

Foc (Vida i mort)

Primer premi de Prosa catalana - Batxillerat

PAU FERRER

1r Batxillerat C

I

Evocava tot sovint, sense adonar-se'n, el fràgil record del camí que l'havia dut a la fi dels seus dies. S'enganyava a ell mateix i afirmava, mostrant dèbil convenciment, que no havia estat tan feliç com creia recordar. El temps ho normalitza tot i, quan ens mirem les coses amb certa perspectiva, ens semblen molt més belles i simples del que realment van ser. La vida li havia ensenyat a viure del present i a esborrar de la seva ment qualsevol rastre de llum que l'allunyés de la realitat que l'envoltava. Evitaria evasions inútils en el temps, profunds viatges que el privessin del bitllet de tornada. No pensaria més en les flors que havia olorat, en els tons majestuosos de la sortida del sol als matins d'estiu, en el gelat de maduixa de la plaça del poble. Desitjaria oblidar la tassa de llet fumejant que li escalfava els dits quan arribava el fred, l'olor fresca dels llençols nets abans d'adormir-se. Ni rastre de les llàgrimes eixugades per una mà amiga. Res de les dues mirades creuades a l'atzar, res de la petita complicitat d'un somriure. Ni una engruna de la màgia del primer petó. Voldria aplegar tot el record i reduir-lo en una simple bola de paper. La llençaria al foc que escalfava els palmells oberts de les seves mans. I mentre el rebrec es pansiria, s'escaparia tímidament dels seus ulls una llàgrima tan pura com la flama que la faria brillar.

II

Elisa. Et recordo com si fos el primer dia, i tot just ara més que mai. Conservo en mi l'eterna primavera en què començarem a festejar. Les passejades pel Parc de L'Encantada, la brisa suau que acariciava les nostres mans unides pel dit petit. Era aquell ventet el que -de passada- despertava la dolça olor de rosa que tan t'agradava. I quan jèiem al costat del foc... Abrigàvem i recobríem els nostres cossos amb una flasada. Sentia el teu alè suau al costat dret del coll i una mà petita que acariciava el meu pit jove i fort. L'escalfor ens despertava els peus congelats i la llum il·luminava les nostres cares en la penombra. Em xiuxiejava llavors suaument a l'orella; i tot en mi et responia amb la

simplicitat d'un t'estimo. Te'n recordes, Elisa, de quan rèiem de les nostres diferències? Admirava la teva manera de ser i la naturalitat amb què la desplegaves. Tu tenies l'esperit nòmada. Érets curiosa i atenta, obries els ulls al món i t'afanyaves a descobrir nous racons amagats. La sinceritat, la llibertat i el riure eren el motor de la teva vida. I la passió, el combustible que l'alimentava. Però ja ho dèiem nosaltres, que ni la flama més alta és eterna. I la vida (o la mort) ens jugaren una mala passada quan se t'endugueren. La primavera del setanta-quatre fou per a mi la més feixuga. Esdevingué aspre l'olor de rosa al Parc de l'Encantada. Foren, a l'hivern, agredolces les estones al voltant del foc i massa gran la flassada que em recobria. Mes ara... Elisa, et recordo com si fos el primer dia, i potser més encara. Tanco els ulls i escolto el silenci. T'hi veig immersa, Elisa. Dóna'm la mà, siguem eterns, volem més enllà de la immortalitat d'una flama perenne.

III

Flassada fins al coll, contemplava, en els últims moments de la seva desgastada vida, com preveient el seu final, l'inici del foc que començaria a consumir la fusta i les pinyes però que tot just era una espurna lluent que havia d'aprendre a créixer. Endinsat en el lleuger silenci que presidia l'habitació, demanava a la guspira amb crits sords que creixés i s'engrandís. Que dominés les fustes que l'arraconaven. Que esdevingués reina de la seva llar, coneixedora de tot allò que passava al seu voltant. Que consumís tot cos que s'oposés a la desitjada expansió. Amunt -i més amunt encara- la volia veure senyorejar. Es delia per copsar com s'enlairaria cuidadosament el miracle ardent. Moria per tornar a sentir el crec-crec de la lluita entre el vermell i la llenya seca. Vell com era, la llum resseguia, al seu rostre, les fosques línies arrugades que castigaven el front. Un nas imponent. Una barba albina que descendia fins al coll amagat, i uns cabells malaltissos i empobrims que deixaven al descobert les quatre pigues de la seva calvície. I la pell de gallina sota la flassada. I un ambient propici per començar a viure del consumit record. Per remuntar-se a l'origen del camí que l'ha vist estimar i que tot just l'apropava a la mort. Contemplava l'ancià la nova vida, quan va morir. I la mort va ser per a ell l'inici d'una imminent guspira.

IV

Des de ben petit s'havia declarat com un gran estudiós del foc. La seva mare li comprà una petita llibreta de pell de vellut i l'utilitzà per a fer les seves anotacions. Ara era vell i havia gaudit de prou temps per reflexio-

nar. Però ni ell sabia d'on havia sorgit aquesta estranya passió. El cert és que s'hi sentia identificat. Contemplava i classificava les flames que encenia. El color, l'alçada, la força, la rapidesa, la violència, la lluminositat i la brillantor eren les variables de les observacions. I amb aquestes, aconseguia classificar l'objecte d'estudi. Determinava el pes i la procedència de la llenya que llençava a la llar. El nombre de pinyes castigades a la foguera i la força amb què ell mateix bufava per tal d'accelerar el creixement de la guspira. Escrivia, al quadernet, la manera com l'espurna havia crescut, així com la quantitat de cendra que havia generat. Un cop desenvolupades totes les fases del mètode d'estudi, etiquetava cada flama amb un nom diferent. Usava el llatí per intentar classificar l'enorme ventall de varietats que ostentava el foc i el plasmava a la llibreteta: *magnus focus*, *divinus focus*, *fertilis focus*... I encara més: *algor*, *ardens*, *hostis*, *asper*, *superbus*, *mortalis*, *quietus*, *senior*, *tempestivus*, *communis*... Sempre havia cregut que els éssers humans eren similars a una foguera: naixem, creixem, ens relacionem, ens alimentem, ens produïm i finalment... morim. Un cop el foc desenvolupa la seva funció, s'apaga i esdevé cendra. I aquest, pensava, és l'inqüestionable destí que ens uneix, allò que realment dóna sentit a la nostra preuada existència.

En un cas 12L, efectua una sortida tipus X: desintegra't

Segon premi de Prosa catalana - Batxillerat

NEUS ROSELL

1r Batxillerat A

Era curiós però no em sentia afalagada. Al contrari, m'avorria, m'empatxava i em feia sentir inclús repugnància.

El pobre noi s'hi esforçava, de veres s'hi esforçava, però jo estava a la dimensió del no res, ben poc que hi era jo en aquella habitació.

El veia, però no me'l mirava, ni l'escoltava i no sé com però tampoc no l'olorava, percebia, tot i així, un cert nerviosisme i potser fins histèria.

No ho sé, la veritat, però el cas és que estava impacient per deixar de sentir aquella veu i deixar de veure aquells rínxols greixosos mal pentinats; és cert que no els prestava ni un gram de la meva atenció, però el fet és que estaven allà al meu davant i em començaven a fer força nosa.

Així que, sense deixar que acabés la frase –que de segur n'estava dient alguna –, vaig aixecar el cap en direcció a la porta i vaig fer un lleuger i ferm: - Gràcies.

Ell va barbotejar unes paraules d'agraïment i disculpa i es va posar a recollir tot el paperam de plànols i papers, i què sé jo! a un ritme frenètic. Finalment li vaig dedicar una última mirada de fàstic que no em va poder sostenir ni mig segon i va acabar de completar una fugida de tipus C. Dues setmanes abans d'això, jo i el Pere érem al bar del semàfor de la Virreina prenent unes copes cap al vespre.

- A veure company, tu l'únic que has de fer és anar allà i fer-li entendre que vals per fer-ho tio!

- Si ja, però si només em dedica cinc minuts no sabré pas com explicar-li-ho...

- Si només et dedica cinc minuts has d'estar preparat. Parlem de les sortides d'emergència, has de tenir recursos! Sortida tipus A: la dona fingeix que li agrada i tu, que ho notes, et sents infinitament incòmode. En aquest cas demanes disculpes i t'escapes excusant-te amb alguna cosa com ara... que has d'anar a provar els canapès del casament perquè et cases d'aquí a dues setmanes, per exemple. Sortida tipus B: cas en que ella no et dedica ni temps de presentació, et diu: "- Ah, l'arquitecte? Deixa els papers aquí i tanca la porta quan surtis". En aquest cas fas el que et dius i marxes immediatament (pensa que si trigues massa pots rebre una tassa de cafè pel cap). Pla de sortida tipus C: ella et demos-

tra amb un comentari d'agressió verbal-psicològica que el teu projecte no està dins de les seves prioritats. Em segueixes?

- Si, si. Diques, què faig aleshores?

- Doncs la fugida de tipus C es vasa en un replegament immediat (de manera el més elegant i educada possible) que a ella li causi un moment de feblesa i se li escapi un somriure del tipus "ai, aquests nous! Cada vegada surten menys preparats de les universitats..." però que li quedi el record d'un noi dedicat i molt aplicat, que et tingui per un bon jan. És possible que et truqui al cap de poc. Bé, i finalment la desitjada per tots fugida d'or o fugida D, en el qual ella s'excusa que té molta feina i tu li proposes de seguir-ne parlant amb calma un altre dia. Aleshores ella et dirà que parlis amb el seu secretari i tu confirmes una altra entrevista que pot ser tot esmorzant en un bar tranquil i ben buit. Aquestes son les millors ocasions i t'accepten segur, perquè fora de l'oficina es relaxen i baixen la guàrdia. Però millor practica les altres tres, que acabars abans. Segons m'han dit, ella és més propensa a forçar fugides C... En aquell moment només se'm van passar pel cap dues coses: el seu projecte podia ser dolent o el seu projecte podia ser molt dolent. Com que no havia retingut cap dada per poder recolzar cap de les dues opcions ara per ara no em posicionava.

Vaig trucar a secretaria i vaig demanar que fessin còpies de tots els documents que duia un noi jove, amb cara de bon jan i que me'ls arxivessin a la secció "fugides de tipus C que podrien, o no, valdre's"

-Tio que li ha agradat! Ostres, i el lloc... un despatx preciós! Totes les parets eren de vidre i donaven a l'exterior, es veia tot Barcelona. I bé, la reunió ha anat genial... Durant tota l'entrevista m'ha escoltat molt atenta, m'observava i anava assentint de tant en tant. I aleshores em fa un: "- Gràcies!" tota contenta i somrient. I bé, m'he estranyat una mica perquè no m'ha demanat cap paper ni res, però just quan marxava m'ha fet una miradeta... ostres quina mirada! Bé, total, que arribo a recepció i em demanen tots els plànols i papers per fer-ne fotocòpies, que es veu que ella havia trucat demanant que ho fessin. T'ho pots creure? Això és que tenia molta feina i ha preferit que ho fes el secretari... Per tant, li ha agradat!

- Caram, això si que no m'ho pensava... i dius que t'ha fet una miradeta seductora?

- Oi tant! De què no em desfaig allà al mig mare meva! Un tracte amable, somriures... res del que m'havien dit! I una olor... inimaginable! Quina olor...

- I els plans de fugida...?

- Res tu, res. No hi ha una sortida en que li agrada el projecte? Tipus E! Ha, ha!

- Què vols que et digui, ets el primer a qui li sento dir coses agradables

d'aquella dona. Però bé, me'n alegro per tu. I ara què?

- Bé, doncs suposo que avui o demà em trucarà per dir-me que m'accepta el projecte.

- Senyora, té un cas 12L esperant a recepció. El faig passar?

- Teníem reunió?

- Sí, senyora, fa 20 minuts i 30 que s'espera.

- Un cas 12L... quina mandra... hi ha algú més?

- Hi ha un 42F des de fa 8 minuts i ara crec que arriba un 3R. Per cert, ha trucat el regidor d'urbanisme, el senyor Casacoberta.

- Oh! Mare de Déu! Quina gent més pesada! T'ha dit què volia?

- Suposo que confirmar la reunió de la setmana que ve, ja n'ha anul·lat 4. Vol que el truqui per confirmar-ho?

- Sí, truca'l, i així si la torno a anul·lar serà més divertit. I... va, fes passar al pobre 12L.

- D'acord senyora.

Al cap de 1 minut i 16 segons, l'espècimen de tipus 12L entrà al despatx amb les mans tremoloses. Un tipus d'home (segons l'enciclopèdia mare santa d'aquella oficina sobre la classificació dels homes) jove, novell, emprenedor i sense gens d'experiència (i aquest, a més a més, amb riscos negres) que tenia el coratge de presentar el seu projecte davant mateix d'aquella dona cruelment exigent tot sol. "Com pot ser que no truqui, com pot ser?"

Vaig passar-me les següents setmanes llegint i llegint sobre la seva vida.

Vaig buscar llibres, articles, pàgines web i tot el que se'n havia escrit i ho vaig estudiar a fons. "Aquella mirada...! Perquè no truca?"

Vaig deixar de banda el projecte tot i que sovint pensava en canvis per millorar-lo, i cada dia sortia una mica abans de la feina per seguir la meua investigació. No dormia, no menjava, només llegia i retallava diaris que parlaven d'ella. Ella! Ella s'havia convertit en el meu centre. Ella. Em passava les hores mirant-ne fotografies i esperant LA TRUCADA. Aquella trucada que em donaria la satisfacció de ser acceptat per ella. "Aquella olor...! Maleïda olor!"

- Eh tio, no creus que t'estàs obsessionant? Però si només és un edifici home! Ja trobaràs altres compradors i patrocinadors, no s'acaba el món en ella eh!

- Que només és un edifici dius?? Tu no saps de què parles. Ella és... ella... Déu! Ella és Déu! És l'única que em podrà fer bo de veritat, és el millor per a la meua carrera! I no t'atreveixis a parlar malament d'ella!!

- Ei, ei, no em cridis tio. Només et dic que et miris la cara, quans dies fa que no dorms?

- És una feina molt sacrificada, i si no ho vols entendre no és el meu problema.

- Senyora, faig passar al senyor Casacoberta o prefereix al 4M

- Ja torna a ser aquí aquell home? Bé, fes passar primer al 4M. Deu ser el del teatre del Paral·lel. Aquest m'interessa.

Al cap d'una hora, el senyor de l'americana gris clar va sortir del despatx del dimoni i per fi vaig poder entrar.

- Senyor Casacoberta! Quin honor tornar-lo a veure! Què tal la dona? I els nens, què fan?

- Bé, bé. Tots bé gràcies a Déu. I vostè, tant enfeïnada com sempre? "Maleïda, com et conserves tant jove?"

- Oh, sí. Aquest últim més ha estat horrible amb això dels projectes nous. "Així que ja vols abordar el tema directament? Doncs ara veuràs."

- Però bé, ja en tinc un d'escollit. – Amb un somriure triomfal.

"Per Déu! Ja era hora! Després de no gosar-me veure en 4 setmanes has de tenir un bon projecte...!"

- No em digui! I doncs, de què es tracta?

- Bé, és una idea de muntar un teatre al Paral·lel, un teatre antic i modern alhora. Miri, en tinc els plànols aquí mateix. Fon les idees clàssiques de l'amfiteatre romà amb el disseny actual i té un cert aire romàntic amb unes balconades que transporten a la Venècia dels anys 20. Tota una joia de l'arquitectura que revolucionarà tot França i Anglaterra. Bé, els irlandesos tenen un projecte d'urbanització greco-ibèriques, però no crec que en faci recordar. Què li sembla?

- Fantàstic! Admirable! Realment extraordinari!

"Carat de dona! Com t'ho has fet? No tinc paraules, és... perfecte. Almenys tants miraments hauran servit d'alguna cosa, ja en començava a estar tip de tanta espera!"

- I bé, qui és el geni creador?

- Oh, un descobriment important. Un home italià, Maurizio Bertucci, professional, molt entès -com pot comprovar- en disseny i arquitectura, em cau simpàtic. Se'l deu haver creuat a l'entrar.

"Ah, l'home de l'americana gris, clarament un cas 4M (segons l'enciclopèdia mare santa de l'ajuntament que tant curiosament les conselleres es forcen a mantenir en secret), un home elegant, segur, força jove per l'experiència que acumula, pacient, segurament casat i amb alguna filla.

- Bé, doncs concerta per demà una reunió amb tot el personal.

"Sembla que li ha agradat de debò. Per fi, assumpte tancat. Aquests de l'ajuntament em deixaran en pau."

Em vaig posar dempeus, li estrenyí la mà amb fermesa i m'acomiadà. Per fi, assumpte tancat.

L'endemà de tot aquell afer (del qual jo no en tenia pas constància) em vaig comprar el diari com cada matí per buscar-ne notícies, entrevistes...el que fos. A portada el titular vermell anunciava: "L'ajuntament i

Amèlia Masjuan ja han escollit projecte”. Se'm va glaçar la sang. Ja tenen projecte? Impossible, s'han confós, si encara no m'ha trucat! “L'italià Maurizio Bertucci ha dissenyat un teatre segons diuen fora de sèrie, fora de les arts conegudes pel moment. Un edifici realment innovador que encara no se'ns ha revelat, però que ja és a mans d'enginyers i constructors...”. Aleshores aquell home va enfollir del tot, es va transformar en alguna cosa lluny d'una persona civilitzada i comprensible. “Aquella olor...!”

Es dirigí sense pensar-s'ho cap a l'oficina de la senyora Amèlia. “No m'has trucat! No m'has trucat i has agafat un altre projecte!”

El seu secretari li preguntà que a on anava però ell ni el sentí. Entrà d'un cop de porta en aquella sala on una setmana abans trepitjà per primer cop amb l'esperança d'ésser l'escollit i es trobà enmig d'una reunió d'empresaris i comerciants que discutien sobre els detalls del projecte de l'admirat Maurizio.

L'Amèlia s'aixecà i es plantà tota encuriosida davant d'aquell jove que la mirava amb ràbia.

- I tu qui coi ets? Qui l'ha deixat entrar? Per l'amor de Déu que estem a mitja reunió!

Abans que ningú pogués interceptar-lo, però, ell l'agafà pel braç i se l'emportà prop dels finestrals. Tot passà molt de pressa i aquella gent que hi havia a la sala no va ser capaç de reaccionar a causa de la sorpresa.

- El meu edifici! El meu era el millor! Estava fet amb admiració només per a vostè! Només per tu Amèlia! Era perfecte... – i en aquell moment el va envair un estat de feblesa i desesperació. El noi plorava i va abaixar el cap mentre la deixava anar del braç i es girava per marxar.

Tota l'oficina era regnada pel silenci. Tothom mut. Tothom quiet.

I ell es va tornar a girar. Ara la mirava amb odi, amb fúria, amb ira. Ella va tenir por.

I la seva olor... els seus cabells... me la vaig mirar a la cara. Aquella maledida dona que m'havia fet embogir...! I li vaig donar una empenta que la va fer xocar contra els finestrals de vidre, que es van trencar i van caure al buit amb ella al darrere.

Tres inacabables segons de pànic en aquell despatx i després vaig arrencar a córrer en direcció als vitralls trencats. I al saltar l'únic que vaig veure van ser aquells ulls horroritzats que li vaig mirar mentre queia al meu davant.

Güinmax

Primer accésit de Prosa catalana - Batxillerat

JAN VALLS

2n Batxillerat A

(Veu en off) <<Cansat de no trobar mai el que està buscant? Cansat de perdre les coses? Estressat del dia a dia? Li presentem el nou Güinmax, un revolucionari invent que li facilitarà la vida!>>

(Jordi Garcia, presentador) <<Hola! El meu nom és Jordi Garcia i els presento el nou Güinmax, la revolució del segle XXI ! Amb Güinmax vostè mateix podrà virtualitzar la seva vida i transportar-la dins del sistema operatiu Güindous ®, sense sortir de casa i sense l'ajuda de cap professional. Un cop Güindejat, gràcies al teclat que rebrà de forma totalment gratuïta, si truca al número que apareix en pantalla dins les properes dues hores, podrà controlar tot el seu entorn. Sens dubte, això representa un immens nombre de possibilitats, no és així Frank?>> (Frank Thomson, expert en informàtica) <<Així és Jordi. Anem al carrer a veure'n les més destacades!>>

<<No ha tingut mai ganes de desfer allò que ha fet malament a la seva vida?>> (Marc Sánchez, jutge) <<La veritat és que al llarg de la meua vida he comès grans errors i, si els hagués pogut rectificar, viuria bastant més feliç.>> <<Doncs li presento la solució. Després de Güindejar-se, en tindrà prou amb prémer la tecla ctrl. i la “z” i podrà desfer l'última decisió presa. Ideal quan es té una feina en què les decisions preses són de gran importància.>> <<Ja ho crec! I quant diu que costa aquest aparell?>> <<Tant sols 250€>> <<No m'ho puc creure!>> <<Sí, sí, vagi's-ho creient, perquè no només té un preu realment baix sinó que, a més, si truca ara al número que apareix en pantalla, amb la compra de Güinmax rebrà gratuïtament el teclat, valorat amb més de 50€, que li servirà per controlar la seva nova vida virtual!>>

<<I vostè, senyora, està cansada de buscar sempre allò que no sap on va deixar?>> (Mireia Català, mestressa) <<Hi ha moments que desitjaria tenir una màquina que busqués les coses per mi!>> <<Doncs aquesta màquina ja existeix i es diu Güinmax! Després de virtualitzar-se, juntament amb el seu entorn, podrà trobar tot allò que busca només polsant ctrl. i la “b”. A prop del terra li apareixerà una barra on haurà d'escriure el nom del que busca i a l'instant ho tindrà davant seu! Pràctic, no?>> <<Ara mateix truco al meu home perquè me'n compri un!>>

(Sandra Palou, mestra) << Abans patia estrès: mai sabia si feia el correcte, però el nou Güinmax ha canviat completament la meva vida! Ja no m'he de preocupar per on deixo les coses ni per si prenc la decisió correcta. L'estrès m'ha desaparegut per complet!>>

<<Cansat de no trobar mai el que està buscant? Cansat de perdre les coses? Estressat del dia a dia? Li presentem el nou Güinmax, un revolucionari invent que li facilitarà la vida!>>

<<Com ja hem vist, ofereix solucions a problemes de qualsevol tipus. Li agradaria estar més prim? tan sols ha de pulsar ctrl i “-“ i a l'acte veurà la seva figura reduïda 5 Kg. Si ho desitja, pot repetir l'acció fins aconseguir el seu pes ideal. Està cansat d'haver de guardar cada cosa al seu lloc? Si pulsa ctrl i “g”, a l'instant se li haurà guardat tot allò que no ho estava. Ningú se l'escolta? premi ctrl i “n” o “s” i allò que vostè digui cridarà més l'atenció de la gent. Esgotat pel dia a dia? Simplement resti inactiu durant uns segons i entrarà en un estat d'standby en què podrà descansar tranquil·lament. Avorrit de la rutina? premi el botó amb el logotip de Güindous ® i veurà tot el que pot fer. Segur que descobreix coses que ni s'imaginava! Si el que necessita és posar ordre a la seva vida, premi ctrl, alt i supr. i podrà veure un senzill però complet esquema del seu estat actual, des del qual podrà modificar el que no li sembli bé. Així de fàcil! I el que és millor: si en cap moment es cansés de la vida virtual, només hauria de prémer alt i F4 i en sortirien com qui surt de casa.>>

<<Ja ho veuen, Güinmax és la solució a qualsevol problema de la vida quotidiana i professional! Per obtenir el nou Güinmax tan sols han de trucar al número que apareix en pantalla i, si truquen ara, rebran de manera totalment gratuïta un teclat valorat amb més de 50€. Ja ho sap, no s'ho pensi més: Güinmax és la solució!>>

(vintena de persones amb una samarreta de Güinmax) <<Nosaltres triem... GÜINMAX!>>

Per amor a l'art

Segon accésit de Prosa catalana - Batxillerat

FEDERICO MOTAGUT

1r Batxillerat B

Passaven pocs minuts de les 7 de la tarda i un home es desplaçava ràpidament per la plaça Mozart, qui sap cap a on. L'home en qüestió caminava amb passos segurs, però hi havia potser alguna cosa en la forma de creuar la plaça que denotava quelcom estrany.

Ell era en Jaume, el Sant Jordi de la literatura, que cada dia s'escarrasava per matar el drac de la ignorància, un dels mals més estesos de la humanitat. Ell contribuïa a eradicar la incultura general. Ell era, efectivament, un artista, concretament un escriptor.

No era famós, però potser pel fet que feia la seva feina amb aquella passió dels genis que estimen allò que fan, i també per aquells moments que, mitjançant la imaginació, feia sortir personatges fantàstics, els donava un nom, els creava i els plasmava en paper, era feliç.

Però ell, a diferència de Sant Jordi, mai va aconseguir que una princesa li agrais la seva dedicació. De fet, amb prou feines guanyava el necessari per mantenir-se, i el que li sobrava ho feia servir per comprar més paper i estris per seguir creant i seguir sent aquell artista desconegut que mai havia aconseguit fer-se un foradet als cors dels lectors.

Era feliç. Bé, és una gran pregunta, perquè hi ha gent per als quals la felicitat consisteix a ser rics i afamats. No, definitivament aquest no és el cas del nostre escriptor. També hi ha gent que creu que la felicitat consisteix a rebre i donar afecte sense esperar res a canvi. Doncs bé, tampoc era aquesta la seva idea, ja que ell estimava molt els llibres, però era més aviat poc estimat, no perquè ningú li guardés ressentiment, sinó simplement perquè vivia dedicat en cos i ànima a l'escriptura.

El tercer tipus de felicitat és aquella que només aconsegueixen els qui viuen dedicats a allò que estimen. Aquest potser és el tipus de felicitat més intensa, i si és l'autèntica, llavors podem afirmar que el nostre protagonista era totalment feliç.

Doncs bé, va travessar la plaça i va passar al costat de casa seva, un piset modest en un barri modest, el cau d'on cada dia sortien tot tipus de personatges fantàstics. Aquell dia, es dirigia a una editorial de poc renom, però a on pagaven els seus llibres per un preu, dins del que cap, raonable. I dic dins del que cap, perquè en realitat li pagaven una misèria. Però de totes maneres, això a ell tant se li'n donava, era feliç escri-

vint. Pel camí va fer una pausa i els manuscrits del seu últim conte li van caure mentre seia en un banc del parc, inspirant-se a la recerca de nous personatges. Un vianant que passava per allà, els va recollir i no va poder resistir la temptació de fer-los una ullada. Els va trobar boníssims i en retornar-los-els no es va poder estar de recomanar-li que es presentés als jocs florals de la ciutat.

Ell va decidir fer-ho i, a mida que la diada de Sant Jordi es va anar apropant, s'apoderava d'ell progressivament un desig de guanyar, de fer-se famós i de triomfar. Aquest anhel va anar creixent fins que, en anunciar els guanyadors, la bombolla d'esperança va esclatar, ja que ell no estava entre els victoriosos i famosos escriptors que s'endurien el premi.

Bé, si creieu que això el va desanimar, aneu ben errats. Va tornar al seu petit pis i allà va seguir treballant febrilment en els seus projectes i somnis. Ell era i seria sempre d'aquells escriptors que són poc coneguts i deixen que persones més vanitoses i amb més talent i carisma que ells els passin davant, ja que, com hem dit abans, aquests genis desconeguts són feliços escrivint i saben que la fama és només el fet de saber captivar a la gent i que en realitat no val res.

Ell era un més dels que es deixen la pell per fer del món un lloc una mica més ple de màgia. Tot això sense pretensions de glòria i només per amor a l'art.

"A tots els escriptors, especialment, a aquells que estimen la seva feina"

Com una cabra

Tercer accésit de Prosa catalana - Batxillerat

BET NEL·LO

1r Batxillerat D

Vaig arribar a casa, com cada dia, cap allà a dos quarts de quatre. Em vaig treure la jaqueta i la vaig deixar juntament amb la motxilla al rebedor, tot dirigint-me cap al menjador on hi havia un enorme ram de clavells rojos, que, curiosament, eren devorats per una cabra. És clar, això, a primer cop de vista em sobtà així que vaig deixar anar un xiclet, prim, agut, fort i curt. La cabra, que no s'esperava un so amb tants adjectius al darrera, s'espantà, la qual cosa va fer que mogué el cap amb rapidesa cap a la dreta, amb tant mala fortuna que va trencar el gerro, amb un sonor cata-clun-clun-clun. A mi em va saber greu, era el gerro preferit del meu germà petit, li havia regalat la meva àvia per celebrar el seu setzè aniversari, amb unes grans flors acolorides que s'havien pansit ja feia temps.

Per tant vaig pensar que seria millor que el meu germà no s'assabentés d'aquest petit incident. I tot renyant a la cabra (amb veu lenta, forta i amb paraules curtes i fàcils) em vaig posar a recollir la trencadissa. Li explicava que no estava ben fet això de presentar-se a casa de gent desconeguda, i que trencar els gerros preferits dels germans petits era una malifeta imperdonable. Ella es menjava els clavells del terra, mastegant molt i movent la boca de forma exagerada.

En veure que no m'escoltava ho vaig deixar córrer. Vaig decidir que li faria un cafè, així potser ella es sentiria una mica més còmoda i potser podríem parlar una estona i entendre una mica el que estava passant. El cafè va bullir, però no es va vessar. Li vaig servir en una de les tasses noves que ens havien regalat per Nadal i em vaig asseure al seu costat. La cabra tragué una llarga llengua rosa i es begué el cafè a poc a poc, sense sucre ni llet. Quan acabà (encara sense haver dit una paraula) es dirigí cap el bany. Com que s'hi estigué ben bé uns cinc minuts, jo vaig tenir temps de netejar les tasses. Quan en va sortir, es dirigí directament cap a la meva habitació i allà es passà tota la tarda. Jo me la mirava esperant que m'expliqués alguna cosa, però com que va passar l'estona i no em va dirigir la paraula, vaig perdre l'interès. Així vam passar les hores: ella a la meva cambra, en silenci i jo per les altres habitacions, xiulant. Ja entrada la nit s'adormí sobre el meu llit, així que a mi em tocà dormir al sofà.

El dia següent, a les set, es despertà. Entrà al bany i s'hi passà una mitja hora. Primer se sentia rajar l'aigua i després el motor de l'assecador de cabells. Quan sortí, anà a la cuina i es menjà un parell de galetes que jo anava a ingerir just en aquell moment. Es va dirigir cap al rebedor, va posar-se la meva motxilla, agafà les meves claus, i desaparegué per la porta d'entrada.

Em vaig quedar a casa, esperant-la fins que va arribar, cap allà a quarts de quatre, com havia fet jo el dia abans. Va deixar les coses al rebedor, al mateix lloc que les havia deixades jo i es comportà tal i com jo ho hauria fet en tornar a casa cada migdia. Cap allà a les onze se n'anà a dormir, al meu llit, és clar. I així vaig passar la setmana, observant-la, fins que vaig pensar que, efectivament, semblava que la cabra m'havia robat la rutina.

Vaig trucar a l'institut i vaig preguntar si m'havien trobat a faltar aquesta darrera setmana. Em digueren que no havien observat cap canvi: la meva cadira estava ocupada cada dia i últimament no els constava cap manca d'assistència. Després vaig trucar els meus amics i em comentaren com de simpàtica i divertida havia estat aquesta última setmana. Llavors jo els vaig dir que feia dies que no sortia de casa, però no em cregueren. Així que vaig esperar, a veure què passava, i en comprovar que ningú no trobava a faltar la meva presència enlloc vaig arribar a la conclusió que aquella cabra s'havia apoderat de tota la meva vida. Pel que semblava, però, ningú apreciava la diferència.

Com que ella havia ocupat el meu lloc al món, a mi no em quedava altre remei que ocupar el seu. Així que me'n vaig anar a la muntanya i vaig trobar un pastor panxut amb un petit ramat, M'hi vaig acostar i el pastor no va semblar estranyar-se gens en veure'm, més aviat em va murmurar alguna cosa com: on t'havies amagat? Fa més d'una setmana que et busquem! Efectivament, dalt d'aquella muntanya em vaig sentir acollida des del primer moment.

Des de llavors faig de cabra. Em passo llargues temporades pasturant pels alts cims, i altres tancada en grans quadres amb precioses vistes. El que més m'agrada és que tinc molt de temps per pensar i imaginar. Sovint em pregunto com li deu anar la vida a la cabra que va decidir canviar-me el lloc, fantasiejo imaginant-me que ha fet una gran carrera, que s'ha casat, que té una casa i uns fills preciosos, segur que és molt feliç. Jo també ha sóc, m'agrada despertar-me al matí al mateix moment que el sol, saltar de pedra en pedra i anar a beure aigua del riu. M'agrada el meu pastor que es passa les hores xiulant i les altres cabres que es passen les hores belant.

Però qui sap, si un dia, en tornar d'una llarga pastura, em trobaré un elefant menjant-se els clavells vermells del costat de l'abeurador.

Concurs literari de prosa castellana Batxillerat

El diario de Moebius

Primer premi ex-aequo de Prosa castellana - Batxillerat

LEILA AKECH

1r Batxillerat B

10-12-09 / 10:39 Me siento incómodo, y no es precisamente por el soporífero rollo sobre el periodo de entre guerras con el que la profesora de Historia nos está bombardeando. Debería sentirme profundamente aburrido y, sin embargo, la sensación que tengo es de una incomodidad fría, desconcertante, que me produce temblores que recorren todo mi cuerpo. Me pregunto si estaré incubando la gripe. Con tanta propaganda al respecto, uno se siente enfermo al primer estornudo o sensación extraña. ¡Y eso que no me considero nada hipocondríaco!

Una hora más tarde, no puedo concentrarme. Estoy nervioso. Siento los latidos del corazón como si éste quisiera silenciar el resto de sonidos de la clase. La ligera presión que noto en los oídos transforma los ruidos que me envuelven en un murmullo mate parecido al que se escucha cuando te encuentras bajo el agua. Este grave y suave sonido realza los latidos de mi corazón, cada vez más frecuentes, al tiempo que me aísla del entorno. Siento la necesidad de estirarme. “¿Te encuentras bien?” Apenas reconozco el significado de estas palabras con las que la profesora interrumpe la clase al tiempo que se acerca a mí, con la cara desencajada, al ver mi tez extremadamente pálida y mi porte a punto de desvanecerse sobre la mesa. Es entonces cuando pierdo el conocimiento.

11-12-09 / 12:30 De nuevo me siento enfermo y, sin embargo, el médico no supo explicar lo que me ocurrió. Ni gripes, ni cansancio, ni nada de nada, pero yo me encuentro cada vez peor. Y no es que tenga dolor alguno, pero el pecho, de repente, parece que me vaya a estallar. ¡Y ese frío que me hiela las venas, aunque mi madre insiste en que no tengo fiebre ni temperatura extraña! Estoy asustado. Siento la necesidad de girarme, como cuando alguien te observa fijamente y, a pesar de ello, no me atrevo. Qué estúpido. ¿Verdad? Decido, aunque con miedo, volver lentamente la mirada hacia algo más allá de donde se encuentra mi compañero. ¡Dios mío! Un dolor intenso en la cabeza me deja sin sentido.

“¿...berto? ¿Alberto, te encuentras bien?” Poco a poco van lle-

gando, cada vez con mayor nitidez, las palabras entrecortadas de la profesora de Matemáticas a la vez que, progresivamente, voy siendo capaz de ver, aunque aún borrosas, las miradas estupefactas de diversos profesores y alumnos que, apiñados en torno a mí, roban el oxígeno que con tanta falta siento necesitar. Aunque la escena me confunde, no consigo desdibujar de la retina de mis ojos lo que antes de desvanecerme pude ver y sentir.

23-01-10 / 9:45 “Tac, tac, tac, tac...”. La plataforma deslizante, fría y dura, sobre la que la enfermera me ha colocado cuidadosamente, mantiene un espacio equidistante con las paredes del cilindro claustrofóbico del aparato de resonancia magnética nuclear. El ruido rítmico, seco e intenso, como el que producirían las puntas de hierro al ser clavadas a golpe de martillo en la madera de un ataúd de antaño, penetra en mi cabeza como si estuvieran trepanándome el cráneo para eliminar el tumor que, según los médicos, podría estar produciéndome las visiones. Los médicos llevan tiempo discutiendo sobre el origen de las cada vez más frecuentes pérdidas de la realidad. Oí cómo explicaban a mi madre que ésta era la última prueba que descartaría o confirmaría un posible tumor en el cerebro y que, si el resultado era negativo, debería dirigirme a un psiquiatra.

17-02-10 / 18:25 No, no es parte de mi imaginación. Al principio sólo eran sensaciones que venían y se iban. Sentía como si me observasen, como si me oprimieran el corazón con el simple propósito de divertirse haciéndome daño. “No, doctor, ni me lo invento ni estoy loco; es real.” Las sombras, las voces y los golpes, que a media noche me rompen el sueño y me obligan a retorcerme de dolor sobre la cama, no son producto de mi imaginación. “¡Tiene que creerme, mi madre se lo confirmará!” Antesdeayer vino a socorrerme de madrugada. La despertaron los gritos de dolor que no pude contener cuando me estuvo apaleando el estómago y la cabeza. Sí, él, ellos, eso, y yo qué sé lo que es, no puedo explicarlo, no sé explicarlo, pero es real. ¡Existe, y me está matando! “No, doctor, no, no es verdad, mi madre me cree, ella no puede volverme la espalda, ella tiene que creerme.” Alguien tiene que creerme, no estoy loco. “¡No estoy loco!”

Me han abandonado. Ni siquiera mis padres se toman en serio lo que me está ocurriendo. Dicen que todo es producto de mi imaginación, que estoy enfermo, pero él está ahí delante, allá donde voy él me sigue. Su profunda mirada, la oscuridad de sus ojos, que parecen vacíos, o su simple presencia rasgan mi existencia hasta lo más profundo de mi ser como si arrebataran el alma de mi cuerpo. Por la noche no

hay descanso y, si me duermo, castiga mi cuerpo hasta que vuelvo a despertar, contusionado, herido y apaleado. Siento mi vida peligrar y, aunque el solo hecho de pensarlo me aterra, el amargor de mi destino tiene el dulzor de la libertad.

No sabría decir ni qué día ni qué hora es, pero ha venido mucha gente. Mis primos se encuentran en segunda fila, justo detrás de mis padres y mis hermanos. Mis tíos, al lado, junto a mi abuela y Concha, la señora que la cuida. Mi madre no se levanta del banco, y no deja de llorar. Mi padre intenta consolarla, con los ojos hinchados, irritados por el llanto, absortos los dos por el dolor que produce la pérdida de un hijo. Al fondo, las vecinas del tercero segunda y la del ático gesticulan entre susurros que sorprendentemente consigo entender aun encontrándome alejado de todos, justo al lado del altar. “Dice Paquita que se ha suicidado, que lo encontraron retorcido en su habitación” “¿Y cómo se mató?” “Pues no tengo ni idea, pero no te preocupes. ¡Que yo me entero como me llamo Rosario!”

Parece haber pasado una eternidad, pero ya vuelvo a estar en clase. Las Mates no son lo mío. Intento concentrarme en la explicación de la profesora, aunque sin éxito. Los compañeros de mí alrededor toman apuntes con mayor o menor dedicación. Algunos no pierden detalle y escriben incluso las palabras justas con las que la profesora pide al delegado que cierre la puerta. Otros retuercen los trazos del bolígrafo en la última palabra que cazan antes de desconectar y dan rienda suelta a un sinfín imaginativo de dibujos sin sentido sobre la libreta. Aquellas dos, aunque podrían hablar suavemente sin que la profesora se llegara a dar cuenta, encuentran más atractivo intercambiarse pequeñas notas en un trocito de papel. Y también el chico que ayer se desmayó, que aún parece enfermo. Está pálido, y da la impresión de estar temblando. Tiene el pelo oscuro y corto, con unos flecos en el cogote aún húmedos por la ducha matinal, o por algo de sudor. Una camisa a rayas cubre su cuerpo delgado, y unos tejanos anchos visten sus largas y poco musculosas piernas, que se alzan flexionadas desde el suelo hasta el borde de la silla. Los brazos, apoyados sobre la mesa, se mueven ligeramente de forma nerviosa. Creo que se ha percatado de que lo estoy observando, puesto que ha dejado de moverse e intenta verme de reojo. Yo mantengo la mirada fija en él, aún no sé por qué, hasta que, finalmente, vuelve lentamente de manera insegura la cabeza hacia mí. Al alinear nuestras pupilas, su expresión enfermiza cambia a un estado de profundo estupor. Inmediatamente después, pierde el conocimiento. Cuando se da cuenta del desmayo, la profesora se adelanta precipitándose hacia el chico que, al caer al suelo, arrastra la mesa hacia delante produciendo un golpe seco que arranca un grito agudo y corto de

la garganta de las compañeras más próximas. Sin pensarlo, me levanto súbitamente de la silla. Ya en pie, siento que algo me perturba la mente, algo más que el simple hecho de que un compañero se haya sentido repentinamente indispuerto, pero no consigo saber de qué se trata. Cuando pretendo avanzar para observar lo ocurrido, una densa piña de chicos y chicas alrededor del desmayado me impide acercarme.

Tras lo ocurrido aquel día durante la clase de Matemáticas, no he podido dejar de pensar en su mirada estupefacta, extraña y, al tiempo, familiar. Por mucho que haya meditado, no he conseguido encontrar las respuestas a preguntas que ni tan siquiera he llegado a poder formular. Me acerco a él tantas veces como ocasiones tengo, lo observo a todas horas, y a todas horas intento preguntarle, pero no consigo llamar su atención.

Día y noche, sin descanso, insisto en comunicarme con él y, por más que lo intento, tan sólo obtengo silencio. No puedo más. Esta sensación de vacío es insoportable. ¡Lo odio! Es cierto que no entiendo nada de lo que está ocurriendo, pero me inquieta profundamente su ser, que, por ser él, es como si yo dejara de serlo. Me siento robado. Le apalearía el estómago y la cabeza, pero no puedo sino aproximarme a él tanto como sea posible, física y emocionalmente, minuto a minuto, sin tregua, y es entonces cuando más siento ser yo.

Alberto ha muerto. Dicen que se ha suicidado, pero yo he estado todo el tiempo a su lado y puedo afirmar que no es cierto. Desde aquí arriba, junto al altar, puedo observar a toda su familia, e incluso oír las estúpidas elucubraciones de las vecinas del tercero y del ático, pero no consigo verle a él. Sólo puedo sentirlo en mí.

N.O.

Primer premi ex-aequo de Prosa castellana - Batxillerat ORIOL ARGELAGUET 2n Batxillerat A

Lo observamos. Por primera ocasión en su vida, se siente observado y, a su vez, incómodo. Incomodidad traducida en gotas de sudor que bajan por su frente, y en un sinfín de movimientos nerviosos que le dejan en evidencia. Nota que le miran, pero no sabe quién. Va buscando una mirada con la que coincidir y quedar tranquilo. Pero no aparece. En realidad, es tan sólo uno de los cientos de miles de transeúntes que se encuentran a diario en el subsuelo de Barcelona. Y su inseguridad se multiplica cada segundo que pasa. Ya parece casi uno de vosotros, minúsculos ratones de laboratorio, esclavos de un destino preescrito.

Sale disparado del vagón en la siguiente estación, y se dirige en dirección contraria hacia donde camina la masa de gente. Llega a una puerta en la que se indica “prohibido el paso” y, mirando sospechosamente a su alrededor, saca una llave del bolsillo y abre la puerta.

Al cerrarla, desaparece el barullo ruidoso de la gente, y se oye a continuación un fuerte suspiro alentador. Por fin se siente a salvo, aunque en realidad no lo esté. Con la misma llave, abre la puerta del ascensor al final de un eterno pasillo, estrecho y cubierto de baldosas blancas. Totalmente claustrofóbico, el ascensor. Se sienta y saca un bloc de notas y una pluma de su maletín. Empieza a escribir en él, más bien a tachar y garabatear. Dos horas después, el ascensor logra alcanzar su fin de trayecto. Nuestro sujeto guarda con prisas el bloc y saca a la vez su carné de N. O., mientras trota hacia una puerta de cristal que da al aire libre, atravesada por un intenso haz de luz. Se seca el sudor de la frente con una mano, y al unísono muestra con la otra el carné a un conserje, al que suelta un “perdón por el retraso” sin siquiera mirarlo ni esperar respuesta.

De repente, pisa un terreno suave que amortigua sus pasos, y siente una fuerte ventisca a su alrededor que corrompe su peinado lacado de administrativo. Sube la nube de escalinatas hasta llegar a la nube superior. Su jefe le esperaba ya, y el volumen de sus gritos aumenta a medida que se va aproximando hacia él.

-¡Una hora de retraso! ¡Esto es intolerable! ¿Sabe usted la cantidad de personas que habrán muerto por su culpa? ¡No podemos permitirnos un solo retraso, sufrimos un déficit elevadísimo de Narradores

Omniscientes para regular a tanta población!

Y con eso queda todo dicho. Al lugar al que no llegan los medios de comunicación masiva, llevo yo para contároslo. Sí, el mundo está programado. Controlado por un numeroso equipo de N. O., Narradores Omniscientes, artesanos de nuestros destinos. Y por fin habéis podido observarlos desde más allá de la atmósfera, su base secreta.

Son conocidos por muchos visionarios como Dios, y carecieron de organización 500 años atrás, cuando se les fue el secreto de las manos. Hoy, las grandes comunidades ateas los han vuelto a esconder del mundo visible, y son los locos y los débiles los únicos que creen en ellos. Considérate loco, considérate débil, en el caso de que creas lo que leas.

Por el momento, yo seguiré siendo el único testigo ocular de sus intentos por mantener la vida humana en la faz de la Tierra. Y, ahora, os preguntaréis quién demonios os está hablando.

La gran tortilla del amor

Segon premi de Prosa castellana - Batxillerat

CLEA VENTURA

2n Batxillerat A

Cuando te enamoras, tu mente está tan revuelta que parece un huevo batido; y, si te corresponden, sientes como si te echaran en una sartén, primero, vértigo y luego, un calor reconfortante.

Yo defiendo la teoría de que las relaciones son como una tortilla. Si estás impaciente por comértela y no le das tiempo suficiente, queda cruda, la cosa no cuaja bien y a la mínima se rompe; y, si esperas demasiado, se quema, pierde su esponjosidad natural.

¡Por no hablar de los empachos! Si estás una semana entera cenando tortilla, al final ya no te sabe tan buena, y lo mismo pasa con la pareja. Hay que tener cuidado con eso.

¿Y qué me decís de las inevitables cursiladas entre enamorados? Eso es comparable a comerse la tortilla con los dedos: desde fuera resulta asqueroso.

Y cuando finalmente llega el temido desamor... Nos sentimos mareados y batidos, fritos, refritos y vueltos a freír, aplastados, quemados, requemados y vueltos a quemar.

El amor nos atortilla.

Un camino hacia lo eterno

Accèssit de Prosa castellana - Batxillerat

ISMAEL MATAMOROS

1r Batxillerat B

Su piel se confundía entre las sábanas blancas que envolvían su cuerpo y su aliento, tenue y débil, se esforzaba por romper el silencio de la cámara, amplia y fría, donde se encontraba. La ausencia de cabello en su cabeza pálida se dejaba ver apoyada sobre una almohada blanca. Sus ojos, entrecerrados por los débiles párpados que torpemente intentaban soportar su propio peso, cedían a veces, fatigados, recorriendo su habitación y su mente; perdida entre aquellas cuatro paredes, deambulaba hacia ya tiempo entre los recuerdos borrosos de una vida corta pero, a fin de cuentas, una vida. Dieciséis años. Hacía ya un año y dos meses, entre las paredes del hospital del que no había escapado desde entonces, un médico diagnosticó un cáncer terminal en su hígado.

Desde entonces, había permanecido encerrada tras los muros del lúgubre hospital que aún la retenían. Durante su enfermedad, había sentido cómo su vida se desvanecía tras sus ojos cristalinos, cómo sus días llegaban a su fin mientras ella gritaba en silencio tras los recuerdos que escapaban de su aliento. Mientras la oscuridad traicionaba sus sentidos, el miedo que residía en su alma fue aplacado por el tiempo y, noche tras noche, sangraba lágrimas de plata sobre su almohada; la resignación y la melancolía invadían sus pensamientos, dejando tras de sí silencio, dolor, y angustia. Sentía que el mundo caía bajo sus pies cuando el recuerdo de una vida pasada acudía una vez más a su mente, haciendo brotar lágrimas de nostalgia entre sus párpados.

Por eso, su corazón se cubrió de escarcha. Su mente se enfrió cual hoja abandonada al raso, y el tiempo erosionó su cordura, desgastada y muerta bajo un manto de amargura y llantos. Su orgullo se evaporaba entre las olas del ambiente cínico de falsas sonrisas e inútiles palabras de esperanza. Sus seres queridos acudían a regalarle sus mejores sonrisas, mientras ella se limitaba a pedirles que no contagiaran la tristeza de su ausencia, pues la vida es un camino corto y sin retorno, y nadie cambiaría lo inevitable.

El tiempo y la soledad le enseñaron a convivir con el sabor amargo del medicamento en la garganta, con el aliento frío de la muerte acechando bajo su almohada, con una fotografía arrugada y vieja sobre su mesa de noche, con un ayer que ya no existe y un mañana que nunca

llegará, con el frío inundando su piel al sentir que su cuerpo débil la traiciona, con unos ojos entelados en lágrimas que impiden parcialmente su visión, y con un árbol que llora hojas secas al otro lado de su ventana.

Aquella noche la serenidad se respiraba en el aire. A través de la ventana, las estrellas brillaban como nunca, aquellas estrellas que la acompañaron durante tantas noches en vela, despertando en su corazón la esperanza que un día la vida le arrebató. Sólo sonaba su respiración entrecortada silbando bajo su nariz pálida, y el rumor de la máquina que la mantenía con vida.

Tras su desesperación muda, sólo le quedaba buscar la cordura en algún rincón de su mente para mantenerse humana. Sólo sus recuerdos mantenían su mente despierta, aunque a la vez la hacían hundirse en la miseria, pues el tiempo esfumó cada instante de felicidad pasado. Aquella noche no logró conciliar el sueño. Sus ojos seguían abiertos, con la mirada fija en el techo blanco de la habitación, esperando lo inevitable. Sabía que el momento se acercaba, y que su vida, pendiente hasta entonces del cable de una máquina, llegaba a su fin. No obstante, aceptó su llegada con resignación, incluso con una paradójica alegría que enturbió su calma... Para bien o para mal, sintió en su interior que el fin de sus días se acercaba. Una última lágrima nostálgica resbaló por el blanco de su mejilla, acarició su cuello, y murió en la cama. Las palpitaciones de su pecho se aceleraban y rompían la calma de la noche. Un último sollozo surgió entre sus labios y su mirada escapó tras la ventana por última vez.

Buscando un instante de placer que sólo la muerte podía proporcionarle, cerró sus ojos y esperó el momento de su descanso eterno. Cuando sintió que el ocaso se acercaba y el frío de la muerte agarró su mano, reclamándola al fin, su alma se desvaneció y dejó tras de sí un cuerpo pálido, con una sonrisa inocente dibujada en sus facciones.

Tras el intenso dolor de su partida, tras mares de llantos que inundaron la sala durante días, se halló una nota bajo las sábanas que antes había cubierto su cuerpo, escrita torpemente con tinta azul sobre un folio que perdía su blancura bajo las lágrimas:

“Vive, vive tú que puedes, pues nadie te dice qué te deparará el futuro. ¿Quién te asegura cuánto tiempo te queda? Disfruta de cada instante de tu existencia, haz de cada latido un sentimiento; de cada suspiro, una sonrisa; de cada sonrisa, una caricia. Haz de cada paso un futuro mejor; haz de cada palabra un mundo; de cada susurro, un escalofrío; arranca versos del silencio; haz de cada segundo una eternidad. Pues nuestros caminos son cortos y nadie te asegura que mañana seguirás aquí, el futuro es incierto, impredecible, y lo único que nada ni nadie podrá arrebatarte nunca es este preciso instante... Haz de ese

instante un mundo y disfrútalo como si fuese el último. El camino que separa cuna y tumba es un suspiro... Deja huella tras su paso y arrancará de él la eternidad.

Concurs literari de poesia catalana Batxillerat

Verbs copulatius (Copula et mortis)

Primer premi ex-aequo de Poesia catalana - Batxillerat

JAN VALLS

2n Batxillerat A

Estic davant teu,
agenollat al terra, penedit.
Estàs estirat, descansant amb Déu,
un toll de sang et fa de llit.

Està a les meves mans,
encara calenta pel tret.
Estem junts com bons germans;
l'única diferència, jo segueixo dret.

Esteu a casa, esperant
el que no sabeu és que no vindrà.
Estan venint amb l'arma pel davant
aquells que em trauran el demà.

Semblo un criminal, un boig, un inconscient.
Sóc un nou condemnat a mort.
Sembles la víctima, un pobre innocent.
Ets un bon amic amb mala sort.

Sembla un simple objecte, l'arma del crim.
És la crida a la bogeria latent.
Semblem dos socis, abans units per un fil prim.
Som dos bons amics en un mal moment.

Sembleu els amics, la dona, la família.
Sou les autèntiques víctimes: ja no el veureu més.
Sembren l'ordre, l'autoritat, la justícia.
Són aquells qui jutgen sense saber-ne res.

Sols cantar-te

Primer premi ex-aequo de Poesia catalana - Batxillerat

NEUS ROSELL

1r Batxillerat A

Tardes i vespres dedicats a tu,
sols mirar-te, no em cal pensar en res.
Hores de fer-ho me les has permès
a molt alt preu, que me n'has fet captiu.

Oh dolça i bella i clara matinada,
és la que et fa enlluernar com cap altre,
sols agrair-te el reflex que em regales
dia a dia tan alegre! O cansada...

Car si som prou aquells que et desitgem,
que omplis de somnis i dolces promeses,
sols cantar-te, són tes terres extenses
les que ens atrauen estius i hiverns.

És amb el temps que hom gosa acostar-se't,
car de lluny ets terrible i cruel,
sols estudiar-te i sabent-te més;
bella sirena, cantes com els àngels.

Doncs si mai dubtes de ma lleialtat,
sols dir-te que de tu no es pot fugir,
el teu encant, olor, sons i vestir
fan pres al lliure, lluny de la ciutat.

Sens conèixer-te mon cor fora clos
sols dir-te que et dec ser jo tal persona
com tants d'altres a qui has ofert trona,
m'has donat ànsies de ser-te un espòs.

N'hi ha que es fan dir els teus reis, mare meva,
creient-se únics en ser-te fidels.
Sols confiar-te aquests mals, mos recels,
car no vull que et tractin de tal manera:

Aquests són tals homes; vils i cruels.
Sols advertir-te, roben el teu nom.
També és ben cert que per ell han mort,
el mode d'amar-te no l'han comprès.

Homes i bèsties que lluiten, cal dir,
amb sang i passió, ses vides van cares.
Sols preguntar-te, què en saps dels pirates?
Per vós la més gran, tothom vol morir.

Som els humils aquells que et respectem,
sols respectar-te? Vivim del que ens dónes
i gràcies, que en dediquem moltes, d'hores,
però almenys gaudim treballant en ton vel.

Són belles rondalles, vells pescadors,
buides les cases, plens els ports de gent.
Sols demanar-te: segueix somrient
i omple per sempre tots aquests cors.

Sols adorar-te,
sols sentir-te,
sols poder-te seguir gaudint et pregaria
com aquell que gosa son dolor cantar-te -
Oh dolça mar,
deixa'm sols amar-te.

Concurs literari de poesia castellana Batxillerat

Reseña de una mirada

Primer premi de Poesia castellana - Batxillerat

ARNAU PICÓN

1r Batxillerat C

Dentro de estos cristales negros,
hipnotizadores,
se hallan océanos.

Océanos de miel y azufre.
Océanos verdes, de esperanza y muerte.
Verdes océanos, lisos, serenos,
veo la luna en tus aguas, inerte.

Y, en medio, la pupila, la noche.
Noche sin luna, noche estrellada,
silenciosa, pero robusta,
robusta, pero blanda.

Dentro de estos cristales negros,
hipnotizadores,
allí quiero estar yo.

Déjame nadar en tus océanos.
Déjame vivir en tu mirada.

Upyr

Segon premi de Poesia castellana - Batxillerat

LUCÍA CARMONA

2n Batxillerat B

Naciste y viviste,
mas poco verás antes de morirte.
Tranquilo, no debes temer la muerte;
escarlata inmortalidad, tú bebe.

Será entonces la luna tu bandera,
incomparable será tu belleza.
Resurgirás como dios de la noche,
el que todo lo ve, todo lo oye.

Y la eterna orgía de euforia y pasión
te hará invencible, no habrá dolor.
Dueños seremos de un amor terrible
y, sin embargo, libres.

Oda al romántico

Accèssit de Poesia castellana - Batxillerat

FEDERICO MONTAGUT

1r Batxillerat B

Yo sé de un himno gigante y extraño
que anuncia al alma del alba una aurora.

Yo sé de un páramo solitario
donde podemos amarnos a solas.

Yo sé que deseo
con tan gran anhelo
hallarme seguro en tu puerto.
Tú eres mía, yo soy tuyo,
lo sabes, de mí te llevo dentro.

Yo sé reír, pero a veces lloro,
pues día llegará que nos separe la muerte.
Mas no debo llorar, debo ser fuerte:
mi amor ya sin mí te amará siempre.

Y sé que tú eres por mí la más deseada
y en sueños a veces te llamo.
Y sólo sé que no sé nada,
nada aparte de que te amo.

Premis Reflexió filosòfica Batxillerat

La música atonal: bellesa natural o lletgisme?

Primer premi de Reflexió filosòfica - Batxillerat

SARA ESPINOSA

2n Batxilletat A

Voldria palesar en aquest escrit una qüestió –i unes quantes reflexions al respecte– que se'm va plantjar ara fa poc tot escoltant una vetllada de música per a flauta travessera dels mestres Sardà i Guinovart. Ambdós imparteixen classes teòriques i de música de cambra al Conservatori del Bruc. Per sobre de tot, però, són dos dels màxims representants de la generació de compositors catalans que han estat conreant en els últims cinquanta anys l'expressionisme atonal.

Em reconec incapaç de gaudir d'aquesta música; no l'entenc, o almenys això és el que crec. Tanmateix, no puc dir que cregui que és lletja. I si no puc dir-ho, no és per allò que la bellesa no és en l'objecte sinó en l'ull que l'observa, no. Si no puc dir-ho és perquè em manquen dues coses: confiança en la meua capacitat d'escoltar sense que res no se m'escapi (com són capaços de fer els genis de la música) i coneixement sobre la pretensió d'aquesta música. Dit de forma planera, el que em vaig preguntar va ser si aquella música era lletja, era bella, o precisament la seva intenció era la de trobar la bellesa en la lletjor.

Voldria, per deixar clar el significat d'aquesta pregunta, definir alguns termes que he emprat en la reflexió que n'ha derivat. Primer de tot el de bellesa natural, equivalent al de bellesa en el significat que li havia donat d'entrada. Aquesta és la bellesa de la qual ens parla Hume, aquesta bellesa que es capta, com la moral, a través d'un sentiment difícil de descriure, i no de la raó. D'aquí se'n desprèn el significat del terme lletjor o lletjor natural, que designa allò oposat a la bellesa natural. Distinta de la bellesa natural és la bellesa que anomenaré racional o intel•lectual. Aquesta té a veure amb el plaer que quelcom produeix quan li veiem un sentit, una raó per ser com és (no parlo de funcionalitat, és clar). Per tant, tots dos tipus de bellesa tenen a veure amb el plaer que una cosa és capaç de produir, ja sigui el que hom anomena plaer per als sentits o més aviat un plaer, en diríem, intel•lectual.

Aclarits aquests conceptes, puc desenvolupar ja la qüestió central, que vol veure com evoluciona el concepte de bellesa musical, fins arribar al fet de trobar-ne en una cosa per a mi tan incompreensible com la música atonal.

He observat que, en la gran divisió que podem fer en l'àmbit de la música tonal (el mode major i el mode menor), recau, almenys des del punt de vista que he agafat, l'origen del camí cap a trobar una possible explicació per a la pregunta que ens estem plantejant.

Tant la percepció general com innumerable tractats musicals atribueixen a les sonoritats major i menor la capacitat de transmetre idees i sentiments nombrosos però diferenciats. El mode major expressa des de joia, benestar o harmonia amb la natura fins a glòria militar o orgull. El mode menor, en canvi, transmet sensacions tristes. Una forma d'entendre això de forma sistematitzada és observar que el mode major es correspon amb la satisfacció de les necessitats del que Plató anomenà ànima vegetativa i ànima irascible, mentre que el mode menor som capaços d'apreciar-lo gràcies a l'ànima racional, ja que no podria ser d'una altra manera que trobéssim bellesa en quelcom que expressa sentiments negatius (lletjos).

La gran majoria de nosaltres, amb tot, veiem bellesa natural en tota la música tonal, a despit que allò que vulgui dir sigui bell o lleig. Tanmateix, existeix aquesta diferència essencial, i és que les tonalitats majors utilitzen la bellesa natural per parlar de coses naturalment belles, mentre que les tonalitats menors en fan un ús contradictori, ja que expressen coses naturalment lletges. Aquesta contradicció es tradueix en una conclusió: existeix, en allò que el mode menor vol expressar, bellesa racional, una bellesa que només l'intel·lecte (l'ànima racional) pot captar, perquè, òbviament, entra en conflicte amb allò que les ànimes vegetativa i irascible puguin desitjar.

Aquest esglai que mena de la bellesa que trobem al mode major i la que puguem arribar a veure en el mode menor, constitueix el primer pas per poder entendre si, com ens preguntàvem abans, la música atonal és naturalment lletja, naturalment bella, o racionalment bella.

A priori, com he dit abans, sóc incapaç d'apreciar en l'atonalitat bellesa natural. Si algú m'assegurés que sí que n'hi veu, acabarien aquí les meves disquisicions i conclouria que sóc jo que no la hi veig, potser per falta de costum. Mentre això no passi, però, seguirà en peu la hipòtesi que es tracta d'una música naturalment lletja, i que és precisament aquí on rau la seva bellesa. La bellesa racional que busca l'anomenat lletgisme en la lletjor (valgui la redundància). El lletgisme és una branca de l'art i la filosofia modernes que precisament fuig del que és generalment considerat bell, i que, en els termes que estic emprant, veu en la lletjor bellesa racional, és a dir, raó de ser. Si, efectivament, l'expressionisme atonal compon amb fins lletgistes, respon segurament a un acte de trencament amb el que havia estat fins el seu naixement la història de la música: una història de pautes i tractats que sovint contribuïren a tallar les ales a l'art.

L'existència de l'ànima

Segon premi de Reflexió filosòfica - Batxillerat

LLUÍS SOLSONA

1r Batxilletat B

El món de les idees, les emocions i els sentiments del nostre interior és difícil de descriure així com així, un cúmul heterogeni i abstracte mal definit, difícil de relacionar amb cap altre camp que ha estat objecte d'estudi dels científics i que desconeixem quasi per complet. Personalment, hi ha una qüestió que sempre m'ha intrigat des que vaig deixar la infància i vaig començar a fer ús de la raó pròpiament dit, que consisteix a saber la naturalesa real d'aquest món abstracte que ens dóna vida i està constituït per idees i si el podem entendre, món que en altres paraules podria definir com a ànima. La ciència està tractant d'entendre la nostra consciència des del punt de vista en què el cervell determina el seu funcionament, com és lògic: ja que la ciència estudia el comportament del nostre entorn, per què no podria estudiar també el comportament del que passa a l'essència de l'ésser humà? Però no m'estic referint a com es comporta el cervell, quines neurones i en quin moment realitzen tal connexió ni res semblant, ja que fins i tot recolzo el fet que es pugui entendre el cervell, el que em pregunto és si es podria entendre, quantificar i fins i tot fer càlculs amb l'essència de cada sentiment, emoció o idea. Estic parlant del dolor que produeix un cop al nas, la sensació que produeix una esgarrifança, l'esperança que se sent quan sap que pot acabar una guerra o l'emoció d'agafar l'avió per primera vegada: què són i on són aquestes estranyes realitats que sento tan fortament unides a mi? Jo crec que aquests conceptes intangibles mai podran ser estudiats per la ciència d'aquesta manera, pel que representen una altra dimensió dins la realitat. També pot resultar que estigui completament equivocac i ens puguem comparar als habitants del neolític, equiparant la nostra capacitat tecnològica per poder entendre l'essència d'aquest conjunt d'elements aparentment abstractes, amb la seva tecnologia, que no permetia imaginar de cap manera que en menys de deu mil·lenis es podria representar imatges i modular el so a voluntat, que és el que ara fa qualsevol ordinador. De fet en el transcurs de la història, la ciència i la tecnologia han avançat exponencialment, de tal forma que tampoc estic en condicions de jutjar els seus límits tan aïrosament. De totes maneres mantinc la convicció que la consciència i tot el conjunt d'idees que comprèn, que conformen l'ànima en última instància, pertanyen a una di-

mensió que l'home no pot explorar més que amb la seva ment, però no crec que per això sigui menys real. A partir d'aquí es podrien diferenciar dues realitats en les quals vivim, el món físic, constituït per àtoms i ones, i el món de la nostra ànima i de tot el que aquesta comprèn, i observariem que les característiques d'aquestes dues realitats difereixen notablement. Mentre que el món exterior, que percebem pels sentits, se'ns presenta clar i definit, el món de la nostra ment és com un fluid inconsistent del qual normalment resulta difícil treure alguna conclusió. Per contrapartida, mentre que a l'exterior tot és monòton: el color no existeix, (perquè el creem nosaltres a la nostra ment quan la llum passa amb diferents freqüències per l'ull), els esdeveniments són efímers i inconscients de la seva existència, i d'ell no se'n desprèn cap indicatiu de personalitat, el món de les idees se'ns presenta com una explosió de colors amb una intensitat desmesurada en comparació amb l'exterior a qui, a més, també dona vida, bellesa i personalitat. Això posa en evidència, com a mínim des del punt de vista d'un humà, que la nostra ànima gaudeix de molta més perfecció que l'exterior. Sense disposar de l'ànima, doncs, no seríem diferents d'una colla de bacteris que segueixen els seus impulsos elèctrics produïts per la química del seus cossos. Però això em planteja més dubtes i contradiccions. De la mateixa manera que el món exterior resulta absurd i avorrit si no l'hem percebut a través dels sentits i posteriorment ha arribat a l'ànima que l'ha transformat al llenguatge de les idees, podria existir l'ànima sense cap estímul extern que la fes canviar de forma per tal de produir idees i emocions? Tot em fa pensar que no. Encara que, òbviament, no ho pugui demostrar, la intuïció em diu que si deixéssim una ànima verge en un lloc on no pogués rebre cap estímul extern, aquesta no reaccionaria. De fet, tot això em porta a pensar que l'ànima i tota la realitat abstracta que l'envolta crea, conjuntament amb el món físic, la realitat que coneixem i en la qual existim dins la qual l'ésser humà en representa la relació. No es pot concebre una sense l'altra ja que l'ànima necessita alguna font per nodrir-se i funcionar, i de la mateixa manera si no existís, el món físic no deixaria d'existir, perquè seguiria estant allà, però perdria la seva raó de ser en no haver-hi res per confirmar la seva existència i donar-li algun sentit. Després d'això, resulta satisfactori fer una observació global i comprovar que tot el conjunt manté certa simetria: es pot dir que cada realitat pot representar una imatge imperfecta de l'altra, ja que cada estímul de l'exterior es pot representar en forma d'idea, sentiment o emoció (la que ens produeix) i tots aquests pensaments presents en l'ànima es poden representar, normalment no sense grans dificultats, en forma de seqüència d'imatges, sons, olors o combinacions de tots aquests, cosa que es pot comprovar quan una imatge o una cançó efectivament

els produeix. El punt feble d'aquesta argumentació radica, bàsicament, en la impossibilitat de comprovar-la mitjançant la raó, ja que està formulada de manera que no hi ha possibilitat d'obtenir proves palpables que demostrin la seva veracitat; en altres paraules, es pot reduir a una qüestió de fe, una fe, no obstant això, que com a mínim té com a pretext el fet que encara no es pugui ni entreveure una explicació científica satisfactòria, una argumentació que, de totes maneres, no em deixa satisfet.

Concurs de Disseny Gràfic

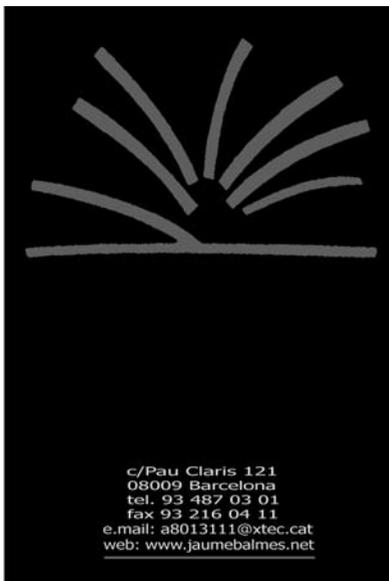

Agenda 2010-2011

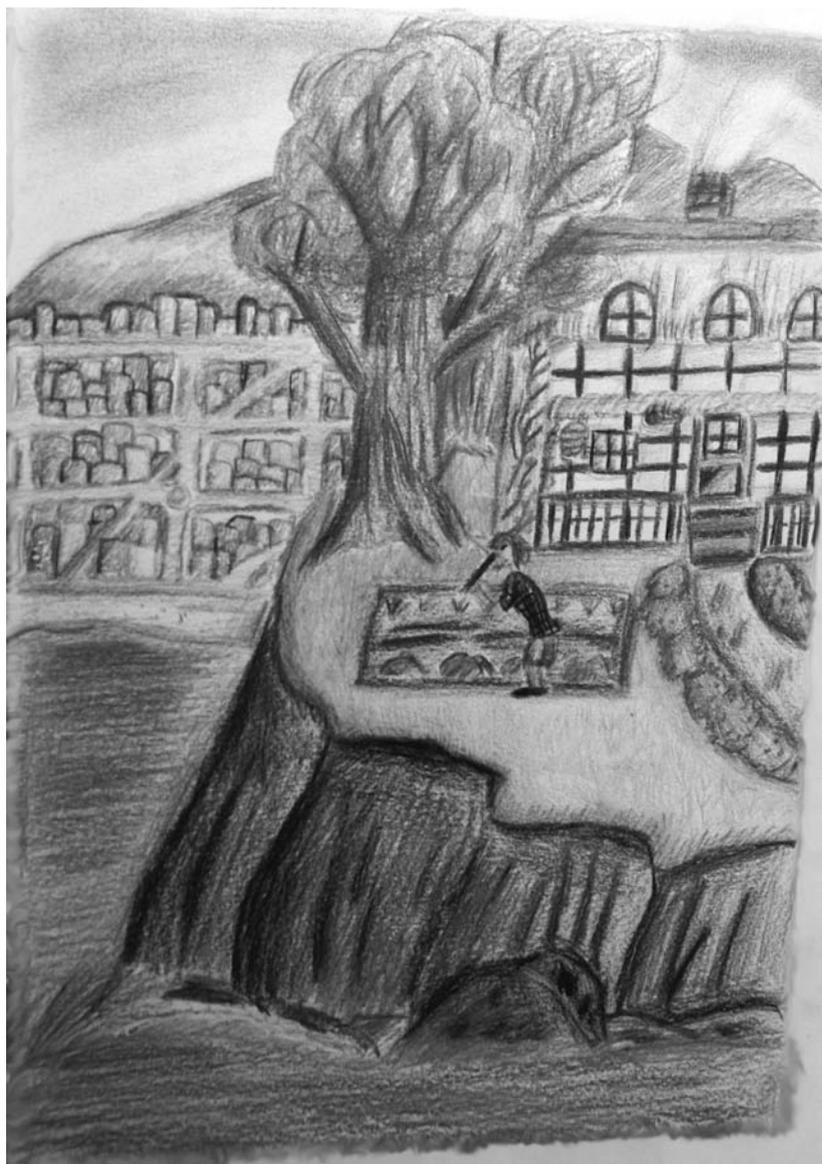
Primer premi de Disseny Gràfic
MILENA MILOSEVIC
1r ESO A

I CONCURS INTERDISCIPLINAR
LLENGUA CATALANA I
CASTELLANA I VISUAL I PLÀSTICA

Nadal 2009

Modalitat Llengua Catalana

Primer premi I Concurs Interdisciplinar - 1r Cicle ESO

Elisenda Passola

1r ESO A

La casa que vull

La casa que vull,
que la mar la vegi
i uns arbres amb fruit
que me la festegin.

Que hi dugui un camí
lluent de rosada,
no molt lluny dels pins
que la pluja amainen.

Per si em cal repòs
que la lluna hi vingui;
i quan surti el sol
que el bon dia em digui.

Que al temps de l'estiu
n'ui l'oreneta
al blanc de calç ric
del porxo amb abelles.

Oint la cançó
del pagès que cava;
amb la salabor
de la marinada.

Que es guaiti ciutat
des de la finestra,
i es sentin els clams
de guerra o de festa:
per ser-hi tot prest
si arriba una gesta.

Autor: Joan Salvat Oapasseit

Modalitat Llengua Castellana

Primer premi I Concurs Interdisciplinar - 1r Cicle ESO

Milena Milosevic

1r ESO A

COMO SE DIBUJA A UN NIÑO

Para dibujar un niño
hay que hacerlo con cariño.
Pintarle mucho flequillo,
—que esté comiendo un barquillo—;
muchas pecas en la cara
que se note que es un pillo;
—pillo rima con flequillo
y quiere decir travieso—.
Continuemos el dibujo:
redonda cara de queso.

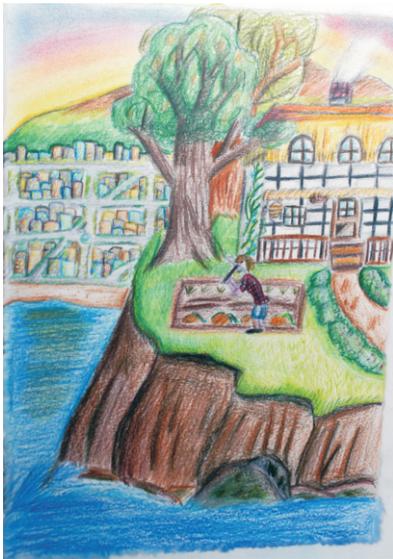
Como es un niño de moda,
bebe jarabe con soda.
Lleva pantalón vaquero
con un hermoso agujero;
camiseta americana
y una gorrita de pana.
Las botas de futbolista
—porque chutando es artista—.
Se ríe continuamente,
porque es muy inteligente.
Debajo del brazo un cuento
por eso está tan contento.

Para dibujar un niño
hay que hacerlo con cariño.

Autor: Gloria Fuertes

c/Pau Claris 121
 08009 Barcelona
 tel. 93 487 03 01
 fax 93 216 04 11
 e.mail: a8013111@xtec.cat
 web: www.jaumbalmes.net

Agenda Escolar 2010-11
I J b
 n a a
 s t u
 i t i m e s
 u t u s
DES DE 1845

 Generalitat de Catalunya
 Departament d'Ensenyament
Institut Jaume Balmes

Premis organitzats pels departaments de:

- Llengua i Literatura Catalana
- Llengua i Literatura Castellana
- Matemàtiques
- Filosofia
- Visual i Plàstica